MAY
MR F W [illegible]
17- NIAGARA ST
ST CATHARINES, ONT

REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C3

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 23, 1966 — No. 767 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Onze naam

"Een goede naam is verkieslijker dan veel rijkdom," staat er in de Spreuke (22:1). Dit kwam ons in gedachten toen wij lazen wat de federale minister van Citizenship and Immigration, Hon. Jean Marchand in het begin van deze maand heeft gezegd. Hij liet de verschillende nationaliteiten de revue passeren. Van de Nederlanders had hij dit te zeggen: "Verspreid over het land zijn talloze Nederlanders, velen van wie, vanwege hun liefde voor het land, een boerderij zijn begonnen. Vandaag staan zij boven aan de lijst van verschillende ethnische groepen wat betreft het aantal immigrant-landbouwkundige ondernemingen, die in Canada zijn begonnen." En even later vertelde hij zijn gehoor van een Hollandse familie, die twaalf jaar geleden in Canada was aangekomen en een bescheiden groente kwekerij in Ontario was begonnen. Op zekere dag begon men met het verbouwen van augurken. In hun eerste jaar hadden zij 140 mensen in dienst voor de produktie van een miljoen kratten augurken. Vandaag behoort de firma tot de toonaangevende leiders in de industrie, waar honderden werk vinden en waar men augurken naar alle kanten van de wereld exporteert, inclusief Holland.

Dit laatste is slechts één geval. De minister had gemakkelijk meer zaken kunnen noemen, die beheerd worden door Nederlanders en die een grote vlucht genomen hebben. Maar als illustratie wees het op de goede naam, die Nederlanders over het algemeen in dit land verworven hebben. En dit is verkieslijker dan veel rijkdom.

☆ ☆ ☆

Onze tijd

Het valt tegenwoordig niet mee om te leven.

Het schijnt dat zich allerwege een zekere onrust van ons meester maakt. Wij zien dat de welvaart een zekere tijd is toegemeten en wij maken ons ongerust of die tijd misschien verstreken is. De inflatie — daar zal toch niemand meer aan twijfelen — heeft zich ingezet. En de prijzen en kosten van levensonderhoud snellen omhoog. Alles gaat naar boven en maar niet trapsgewijze. De prijzen vliegen omhoog.

Regeringen zitten ermee en doen hun best de inflatie de teugel aan te leggen. In Canada heeft de Minister van Financiën een babybudget ingediend, wat in feite neerkomt op hogere belastingen en een besnoeïng van overheidsuitgaven. En bij onze zuiderburen zal men zich in November moeten uitspreken of zij de maatregelen ter bevordering van de "great society" willen.

Maar intussen gaan de stakingen door. De een is nog niet voorbij (met grote concessies) of de ander wordt al weer aangekondigd. Doorgaans is het gebruiken van geweld een geliefkoosde uiting om kracht bij te zetten. Eerbied voor het gezag kwijnt en de politie geeft het ronduit toe, dat zij de wedloop met de misdaad heeft verloren. Er zijn high schools, waar de studenten zich tijdens het lunchuur niet naar buiten mogen begeven, teneinde te voorkomen dat zij het slachtoffer worden van "drug peddlers". Menige stad in de Verenigde Staten valt ten prooi aan de rassen-onlusten.

Internationaal is het al niet veel beter. Als wij uitdrukkelijk of stilzwijgend ons misnoegen over de actie van de Verenigde Staten in Vietnam hebben geuit, dan werden wij onlangs wel verrast door de verkiezingsuitslag in dat land. Het moge dan een versterking zijn van het Amerikaanse doel in Azië, het betekent tevens, dat de oorlog daar nog wel even zal voortduren. In China wordt het leven moeilijk gemaakt door de acties van de jeugd. Rhodesia komt onder zwaardere druk te staan na de Commonwealth Conference in London. De Europese samenwerking heeft een knauw gekregen door het optreden van De Gaulle. En vijf Oost-Duitsers hebben onder een regen van kogels naar de West-zone weten te ontsnappen.

Het valt waarlijk niet mee om tegenwoordig te leven.

Waar leeft men eigenlijk voor? Welk doel heeft men?

Met zo'n vraag zit men wel, maar men geeft het niet zo gauw toe.

Heeft de kerk het antwoord?

Dezer dagen kwam iemand terug van een reis door de Verenigde Staten en Canada. Hij had met verschillende mensen gesproken van verschillende kerkformaties. Het had hem getroffen, dat naast de vele enthousiaste gelovigen er een groot aantal kerkeleden waren, die weliswaar trouw de wacht houden over hun belijdenis, maar tamelijk koel zijn wat betreft hun geloof en vertrouwen in Jezus Christus. Zij kunnen maar moeilijk in beweging komen.

Er zit in deze tijd een uitdaging. Het is alleen maar de vraag of wij die uitdaging zien.

Zolang alles welvarend is gaat het nog wel, maar zodra die welvaart begint af te brokkelen, voelt men zich onzeker.

En die onzekerheid is allerwege rondom ons te bespeuren.

Daar zijn wij het allen wel over eens.

Of die onzekerheid ook in ons eigen leven gevonden wordt, is een vraag, waarop wij voor onszelf maar een antwoord moeten geven. Maar die vraag mag niet worden weggedoezeld, want het is een "test case" voor ons geloof.

Zo ooit, dan nu in deze tijd, let God op ons. Het gaat er maar niet om of wij op elkaar letten. Het gaat er om dat God op ons let. Hij weet precies wat er in ons leven en in het leven gebeurt. Er ontgaat Hem niets. Hij verwacht en wil, dat ons geloof in Hem ons in beweging zetten zal. Dat ons leven een rust vertoont, die anderen opvalt .

Neen, het valt tegenwoordig niet mee om te leven.

Tenminste, als ik het leven zie en leef, los van God. Maar als wij weten wat het is in Hem "te leven, ons te bewegen en te zijn", dan wordt de inflatie misschien niet afgeremd en stakingen niet verijdeld, maar dan gaat er wel door ons gedrag een boodschap uit tot de wereld, die vertwijfelt.

VUUR BLUSSEN MET SCHUIM

Men heeft onlangs een nieuwontworpen brandweerauto geconstrueerd die in een tijd van 20 seconden in staat bleek te zijn een hevige brand met een bepaald soort schuim te blussen.

De $27.000 kostende brandweerauto spoot op een afstand van 100 voet van de brand een droog chemisch product op de laaiende, 50 voet hoge vlammen, met het resultaat dat na twintig seconden de brand nagenoeg was geblust. Daarna schoot het "schuim-kanon' nog een 4,000 gallon om de smeulende vlammen te doven.

Van waterschade heeft men bij een dergelijk gebruik geen last, terwijl men het vuur in enkele seconden de baas kan, voordat het zich verplaatst naar omliggende percelen.

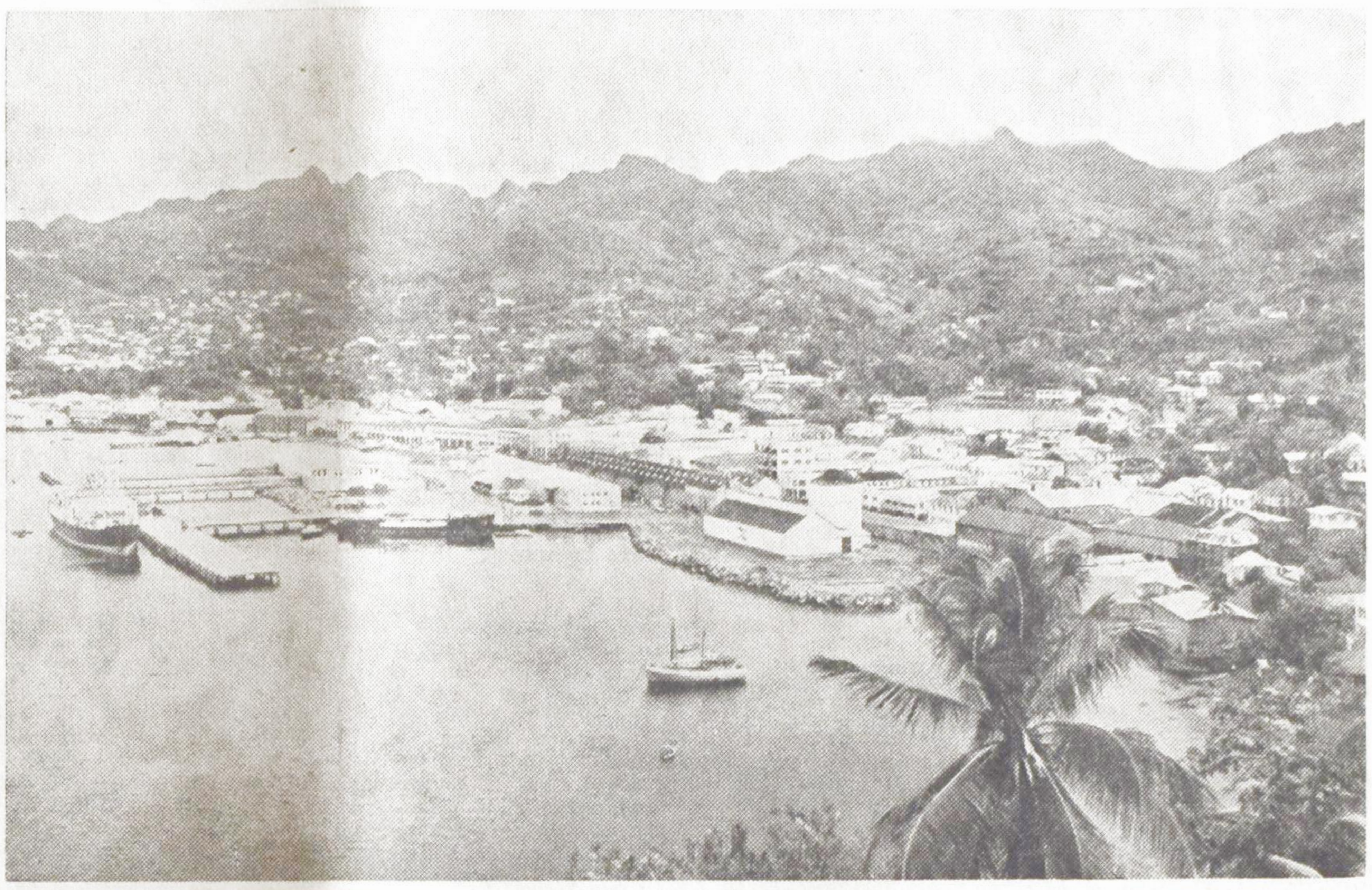

Een moderne haven temidden van prachtig natuurschoon te St. Vincent, waardoor het onderlinge verkeer en de handel in de Caraïbische eilanden zich kunnen ontplooien.

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

Het grote modewoord — Uithuilen — Nieuwe minister, nieuw Kamerlid en nieuwe wethouder

We leven toch in een wondere wereld.

En dan bedoel ik niet de wereld van de atoom, technische revolutie en ruimtevaart, maar die voor een ieder van ons te verstaan en temidden waarvan wij leven. Men kan zeggen, die van de geestelijke, culturele en maatschappelijke existentie. Het leven, zoals dat zich vandaag aan ons presenteert. In China, Vietnam, Indonesië en een klein beetje ook in Amsterdam gaat de jeugd in massaal verband de straat op en stelt haar eisen. In hoeverre zij zelf werktuig zijn, laten we nu maar daar. Doch het schijnt alsof zij een wil opleggen aan het volk en soms ook aan de Overheid. Het is een teken van deze tijd, dat de gezagsdragers *of* niet durven *of* niet willen optreden. De Nederlandse minister van Economische Zaken — van Gereformeerde afkomst, doch nu socialist — heeft onlangs de Franse revolutie verheerlijkt en het A.R. beginsel, door Groen van Prinsterer diep in de consciëntie ingeheid, verloochend. Van zulk een gezagsdrager is natuurlijk geen krachtige handhaving van de orde te verwachten. En evenmin van vooraanstaande christenen, die menen, dat het verleden op elk gebied heeft gefaald en die in hun hart het begrip revolutie toejuichen, zij het dan misschien minus de moorden van 1789 en die van de Vietcong in 1966.

Vooral de gereformeerden en de Calvinisten moeten het ontgelden.

Dr. Bruins Slot, die weet wat falen in dubbel opzicht betekent, en *Dr. H. M. Kuitert,* de wildeman van de Vrije Universiteit, zijn op het jongste Reünisten Congres van S.S.R. (Societas Studiosorum Reformatorum) weer eens echt lekker tegen de Gereformeerden van vroeger van leer getrokken.

"Ze gaven — naar zijn mening — geen eigentijds antwoord op de vragen die het leven beheersten. Ze leefden de wereld voorbij, in een islolement . . . Dr. Kuyper is Pietje Baltus nooit te boven gekomen [1] . . . De wereld was in een fantastisch ontwikkelingsproces, maar daar hadden de Gereformeerden geen visie op."

De heer Kuitert ging, wat het heden betreft, in dezelfde lijn verder.

Wat is nu het verbazingwekkende?

Dat een man als *prof. dr. C. G. van Niftrik,* destijds tegen een christelijke school te Hardegarijp, niet voorsamengaan van Hervormden en Gereformeerden, zolang de laatsten de vrijzinnigen, geïntegreerd in het kerkelijke leven, niet aanvaarden, moet optreden als verdediger van het Gereformeerde denken en doen.

Hij waarschuwde er ernstig tegen het "bijbels blijvende" niet te vergeten.

En letterlijk zei hij "het gevoel te hebben dat beide sprekers (Bruins Slot en Kuitert) bezig zijn de persoonlijke zaligheid en zelfs de hemel van de hand te wijzen. Onze tijd spreekt veel over het gebod van naastenliefde. Medemenselijkheid is het grote modewoord. Juist nu is het nodig weer nadruk te gaan leggen op de liefde tot God, op de persoonlijke verhouding tot God."

Het is niet verwonderlijk, dat de verwarring en onrust stijgt, naarmate zgn. Gereformeerde voormannen hun eigen vaders en moeders verloochenen en een Barthiaanse professor tot bezinning moet roepen.

• •
•

Er is niet alleen rumor in casa in Gereformeerde kring, ook op politiek terrein rommelt het. De P.v.d.A. zit bij de brokken en gaat in November een buitengewoon congres houden. Bij drie stembussen leed zij gevoelig verlies. Men gaat zich nu bezinnen. Verder in de oude koers of meer naar links? Er is veel kritiek op de P.v.d.A.-ministers, speciaal de heer Vondeling en er is kritiek op de voorzitter van de Partij, de heer Tans, een Roomskatholiek en op de "nette" en bezadigde fraktieleider Drs. G. M. Nederhorst.

"Uithuilen en opnieuw beginnen," schrijft het *Vrije Volk.*

't Kan dus een vochtig congres worden.

• •
•

In een, voor Nederlandse verhoudingen, record-tijd is in de plaats van de heer Smallenbroek en nieuwe minister van Binnenlandse Zaken benoemd en wel prof. mr. P. J. Verdam, hoogleraar aan de Vrije Universiteit. Prof. Verdam, die met het oog op de verkiezingen slechts van een korte ministers-periode zeker is, is een man van rustige zekerheid, grote intelligentie en gezonde humor.

Bekend buiten de college-zaal door het rapport van de Staatscommissie — het rapport Verdam — over de rechtspositie van de werknemer in de onderneming. Prof. Verdam is ook een vooruitstrevend man, doch één die het volle vertrouwen geniet van zijn geestverwanten en vele anderen.

"De tijd zal moeten leren — zo zeide hij — of mijn ministerschap als een overgansfase moet worden gezien."

Mede van het uithuil-congres van de P.v.d.A. hangt het af, of de Regeringscombinatie van nu ook blijft na de verkiezing in het voorjaar van 1967, doch hoe ook, wij achten het zeer waarschijnlijk, dat het ministerschap van prof. Verdam meer zal zijn dan een overgangsfase. De V.U. kan beter naar een nieuwe professor omzien.

Intussen heeft oud-minister Smallenbroek zijn benoeming tot lid van de Tweede Kamer niet aangenomen. Gezien het feit, dat hij zich zal moeten verantwoorden voor de nachtelijke aanrijding, een verstandige belissing.

Benoemd is tot lid van de Tweede Kamer, *Mr. W. R. van der Sluis,* die bedankte als secretaris van de A.R. Partij. Zijn opvolger is *Mr. W. de Kwaadsteniet,* tot nu toe adjunct-secretaris.

Een merkwaardige figuur sloeg een gekozen wethouder in Ede, lid van de Boerenpartij. Hij weigerde de hem aangeboden portefeuille van Sociale Zaken, maar nam geen ontslag. Daarop nam de Raad een motie van wantrouwen tegen hem aan en er zal over enkele dagen een nieuwe wethouder worden benoemd. Intussen krijgt de wethouder, die geen enkele handtekening heeft gezet, ruim f35.000 aan wachtgeld. En dat een lid van de Partij, die de mond altijd vol heeft over te hoge vergoedingen van officiële functionarissen.

Wij leven toch wel in een wondere wereld!

Cn.

[1] Pietje Baltus was de vrouw in Beesd, die Dr. Kuyper, predikant aldaar, geestelijk ten zegen werd.

Help uzelf, onontwikkelde gebieden!

Men begint zich langzamerhand af te vragen of het wel juist is om de onontwikkelde landen steeds opnieuw voedsel toe te stoppen. In geval van een acute hongersnood zal men dit natuurlijk zonder dralen doen, maar door de voortdurende toevoer van voedsel maken de onontwikkelde gebieden te weinig aanstalten om zelf ook eens de handen uit de mouwen te steken of maatregelen te treffen die hun voedselvoorraad opvoeren.

De Zweedse econoom Gunner Myrdal heeft onlangs voorgesteld er bij de onontwikkelde landen op aan te dringen het land doelmatiger onder de boeren te verdelen. De regering zou, zo stelt de Zweedse econoom voor, het land dat niet productief wordt gemaakt, moeten opkopen en dan opnieuw onder de boeren verdelen. De uitgaven voor het opkopen van het land zouden grotendeels door de welgestelde landen kunnen worden bijeengebracht.

De Amerikaanse econoom D. Gale Johnsons, van de Universiteit van Chicago, wijst er op dat door de invoer van gratis voedsel de voedselprijzen van de betreffende onontwikkelde gebieden laag blijven, zodat de boeren zich in het geheel niet inspannen om meer te verbouwen. Men zal dus zoveel mogelijk het voedseltekort moeten aanvullen, voornamelijk in die gebieden waar het absoluut nodig is.

Het wordt hoog tijd dat men op een realistische wijze de onontwikkelde gebieden gaat helpen, zonder voortdurend als een soort Sinterklaas op te treden.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Van het Departement van Onderwijs

ONDERWIJS NA MIDDELBARE OPLEIDING

De volgende instituten bieden op een niveau tussen de middelbare scholen en universiteiten op beroepen georienteerde cursussen aan in de technologische en technische richtingen:

TECHNOLOGISCH INSTITUUT:
Het grootste is het Ryerson Polytechnisch Instituut in Toronto. Hier worden cursussen op verschillende gebieden aangeboden, zoals electriciteit, werktuigbouwkunde en nog veel meer.
In Ontario bestaan er nog vijf andere instituten.
De meeste cursussen aan de Instituten voor Technologie duren drie jaar.

HANDELSINSTITUTEN: ....
3 Provinciale Instituten voor Handel in Toronto tesamen met Beroepscentra in London, Ottawa en Sault Ste. Marie voorzien de industrie van hoogst bekwame technici, vaklieden en kantoorpersoneel.
Handels- en Zakencursussen, die meestal 1 jaar duren, vereisen voltooiing van de 10e klasse; technische cursussen die twee jaar duren, vereisen klasse 12 voor toelating.

HOGESCHOLEN VOOR TOEGEPASTE KUNSTEN & TECHNOLOGIE:
Deze instituten worden thans in Ontario opgericht om in de opleidingsbehoeften in de 4 voornaamste richtingen te voorzien: Technologisch, Technisch, Zaken & Toegepaste Kunsten. In de laatste twee zijn tevens begrepen de niet-zakelijke of niet-technische cursussen zoals journalistiek, adverteren, enz.
Informeer op elke school in Uw omgeving.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Afscheid Dr. D. A. Van Hamel

Vrijdagavond 9 september jl. heeft een groot deel van de Nederlandse gemeenschap uit Toronto en omgeving afscheid genomen van haar zeer populaire Consul Generaal. Dit was om meer dan één reden een bijzondere gebeurtenis en waard om vermeld te worden. Het afscheid vond plaats achter de prachtige ambtswoning van de Consul de heer J. L. H. Bezems, 92 Inglewood Drive, te Toronto.

Het prachtige natuurstenen huis was met schijnwerpers verlicht en een politieagent stond buiten om ongelukken te voorkomen op dit drukke kruispunt.

De heer en mevrouw Bezems hadden het buitengewoon ingenieus georganiseerd. De garage die achter in de tuin staat was ingericht als buffet. De wanden waren versierd met prachtige reclameplaten voor Nederland. De oprijlaan was geheel overdekt met zeildoek, zoals men bij sommige hotels ziet, in de tuin stond een grote tent opgesteld. Op deze manier was een gezellige gelegenheid geschapen om enkele honderden mensen de gelegenheid te geven elkander te ontmoeten en later, staande, de speeches aan te horen.

Het was een uitgelezen gezelschap dat aanwezig was. We zagen niemand die ons ook maar in de verte aan de emigrant van vroeger herinnerde. Zonder uitzondering welgedane en succesvolle Nederlanders.

Het is altijd een genoegen dergelijke Nederlandse samenkomsten te bezoeken omdat men oude vrienden ontmoet die men anders niet zo dikwijls ziet en spreekt. Zo spraken we b.v. met onze oude vriend de heer E. van der Velde van Burlington, de oprichter van VAN'S Importing Co. We kennen hem sinds 1950, toen hij nog slechts over zakendoen "dacht". We spraken met de heer J. van Bruchem van Radio Nederland, enz.

Het meest bijzonder was dat Dr. en mevrouw Van Hamel in zeven korte jaren door hun eenvoud en vriendelijkheid de harten van honderden Nederlanders hadden weten te winnen. Dit bleek o.a. uit het prachtige geschenk dat hun werd aangeboden in de vorm van een kostbare, grote tractor met alle toebehoren voor grasknippen, sneeuwruimen, enz. enz.

Men vraagt zich af, hoe het komt dat zo weinig mensen deze kunst verstaan om de genegenheid van mensen te winnen. We zouden hier allen een voorbeeld aan moeten nemen. De enige verklaring welke wij kunnen geven is vriendelijkheid en eenvoud. Het is voor de eerste keer dat wij en vele anderen met ons, de Consul Generaal bij z'n voornaam aanspreken. Iedereen voelt het als een verlies dat ze vertrekken.

(Foto Wm. F. Van Duyn)

Hij vertelde dat ze een boerderij hadden gekocht in Woodstock, niet te ver van New York. Niemand wist ons te vertellen wat de volgende post voor Dr. Van Hamel zou zijn. We zouden ons echter niets verwonderen wanneer hij een benoeming krijgt bij de Verenigde Naties of dat hij de nieuwe Consul Generaal te New York wordt.

We moeten nog vermelden dat Mevr. Van Hamel een groot artist is en zeer bedreven o.a. als zilversmid. Een product van haar kunnen hing op de avond van het afscheid aan haar welgevormde rechteroor en werd door iedereen bewonderd.

De heer Korthals, die met een geestige speech het geschenk aanbood, zei, dat hij op een begrafenis eens een man tegen een ander had horen zeggen: dat het een mooi "feest" was geweest. Zo voelen wij het deze avond ook, zei hij.

Jan Drent.

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

Het Christelijke onderwijs in binnen- en buitenland

Het Bestuur der Unie "Een School met den Bijbel" heeft in zijn vergadering van 19 maart jl. besloten, in overleg met de Vereniging tot Steunverlening aan het vrije Christelijk Onderwijs buiten Nederland, in het komende najaar een door pers, radio en televisie ondersteunde actie te voeren ten behoeve van het Christelijk Onderwijs in binnen- en buitenland.

Tot dit besluit heeft in de eerste plaats de overweging geleid, dat het vrije Christelijk Onderwijs in het buitenland in toenemende mate een beroep doet op de kas der Unie. In de emigratielanden zijn duizenden landgenoten, die geen vrede hebben met een kleurloos openbaar schoolsysteem en 10 tot 13% van hun inkomen besteden aan een school met de Bijbel voor hun kinderen. Er zijn gebieden, waar school en kerk tezamen 17% van het gezinsinkomen vergen. In andere landen (de Waldenzen in Italië, de Kongo, Brazilië, Pakistan, Argentinië, Frankrijk en België) zijn christenen bezig pionierswerk te verrichten onder vaak primitieve omstandigheden. En overal ontstaat een zeer moeilijke situatie, wanneer er gebouwd moet worden, afgezien nog van de exploitatie-problemen.

Maar — en dat in de tweede plaats — ook in ons eigen land liggen opdrachten gereed, die dringend uitgevoerd moeten worden. Het Christelijk Onderwijs in ons land heeft een groot belang bij een algemene en goed gerichte propaganda in de gezinnen, via pers, radio en televisie, speciaal ook in de jongere gezinnen. Hoeveel onkunde, misverstand en vooroordeel bestaat er niet, speciaal in wat we nu maar de "randgebieden" van ons christelijk volksdeel noemen? Men denke verder aan de opbouw van de begeleidingsdiensten, bijv. de schoolsociale en de schoolpsychologische diensten, welke ook voor onze christelijke scholen nodig zijn en waarvoor tot dusverre geen subsidierecht bestaat. En zeer in het bijzonder vragen grote aandacht en zorgen de behoeften van ons christelijk b.l.o. Dringend nodig zijn maatregelen voor de uitbouw van dat onderwijs in de nieuwe schooltypen ten behoeve van kinderen, die om enigerlei reden niet het gewone lager onderwijs kunnen volgen. Voor de oprichting en de begeleiding van dergelijke scholen, die dikwijls streekscholen zullen moeten zijn, moeten grote kosten gemaakt worden, waarin niet door bijdragen uit de publieke kassen wordt voorzien. Daarvoor is veel geld nodig.

Als derde motief heeft de overweging gegolden, dat het niet verantwoord is in onze huidige welvaartstijd bij de besteding van de opbrengst der Unie-collecte vrijwel uitsluitend aan de eigen scholen te denken, terwijl onze medechristenen elders ter wereld zich zulke zware offers getroosten voor de meest eenvoudige voorzieningen. Het Unie-Bestuur verwacht dan ook, dat deze confrontatie met de nood van anderen zal kunnen leiden tot een verdieping van het besef, dat het christelijk onderwijs een groot erfgoed is. Deze overweging geldt nog klemmender ten aanzien van die Lokale Comité's, die de Unie-collecte achterwege laten, omdat er voor de eigen schoolgemeenschap geen gelden zijn.

Voor de financiering van deze projecten in binnen- en buitenland zal het Bestuur der Unie een beroep doen op alle vrienden van het Christelijk Onderwijs in ons land in de week van 20 tot 26 november 1966. De voorbereidingen zijn in volle gang en omvatten de volgende fasen:

1. Deze zomer zendt de N.C.R.V. een radio- en televisieploeg uit naar diverse landen ter wereld om de situatie van het Christelijk Onderwijs vast te leggen in reportages en films. Voor wat betreft ons eigen land vindt dit plaats in september.
2. Van eind augustus tot 20 november zal ons volk via de gehele Nederlandse pers voorgelicht worden, waarvoor een deskundig Publiciteits-Bureau is ingeschakeld.
3. Tussen 14 en 26 november zal de N.C.R.V. via radio en televisie de aandacht van ons gehele volk vragen voor deze Nationale Actie.
4. Er wordt naar gestreefd zondag 27 nov. 1966 te maken tot een Gebedsdag voor het Christelijk Onderwijs in binnen- en buitenland.
5. In de week van 21 tot 26 november wordt een vijfdaagse marathon-inzameling gehouden, die zal worden afgesloten op een
6. Nationale Unie-dag op zaterdag 26 november, waarop de totale opbrengst bekendgemaakt zal worden. Het streefbedrag is vijf miljoen gulden.

Uit: Emigratiekoerier.

Christian School Calendar 1967

Als eerste dient ook dit jaar de Christian School Calendar zich aan, doch in een geheel ander aanzien dan vorige jaren. Dit keer vertonen de twaalf maandbladen een symbool van de christelijke kerk, iedere maand een ander symbool. De tekeningen werden verzorgd door de bekende tekenaar William Hart.

Niet alleen kan men de School Calendar complimenteren voor het feit, dat ieder jaar een geheel ander motief wordt gebracht, maar zeker ook met het interessante, dat de kalender voor 1967 biedt. Naast het symbool worden op iedere bladzijde bijbelse taferelen gegeven, waardoor het symbool nog sterker aanspreekt. Achtereenvolgens zijn de volgende symbolen uitgebeeld: The Alpha, Rainbow, Monogram of Mary, Jesus the Redeemer of Mankind, The Holy Spirit, The Seven-armed Candlestick, The Star of David, The Fish Symbol, The Providence of the Triune God, The Trinity, The Family, The Chrismon.

De kalender is typografisch keurig verzorgd en zal een sieraad in menige huiskamer zijn.

De kalender is verkrijgbaar bij The Christian School Herald, 212 Seneca Drive, Hamilton, Ont. School societies and P.T.A.'s kunnen reductie op de prijs krijgen.

Generale Synode en negende gebod

Naar aanleiding van de verschijning van de brochure "De plaats van de vrouw in de dienst der kerk" (een korte weergave van het synoderapport over de vrouw in het ambt), heeft een broeder uit de kerk van Culemborg een ingezonden stuk in de plaatselijke kerkbode geschreven, waaruit wij het volgende overnemen (met weglating van enige franje): "Voor één citaat vraag ik even uw aandacht. Als de deputaten het hebben over de kerk in Paulus' tijd, schrijven ze: "... Een cultuursituatie waarin het eenvoudig bij het vrouw-zijn behoort, in het openbaar een sluier te dragen en bescheiden op de achtergrond te blijven. Niettemin wordt voor de vrouw zelfs in kerkordelijk geregelde ambtelijke diensten een plaats naast de man ingeruimd! In dat cultuurpatroon een adembenemende ommekeer!" Nu één van tweeën: óf de deputaten hebben een kerkorde van Jeruzalem, van Kenchrae of van Efeze opgegraven, maar dan zou ik die graag gepubliceerd zien, óf ze hebben deze "kerkordelijk geregelde ambtelijke diensten" uit hun duim gezogen, en dan kom ik met de vraag: geldt het negende gebod niet voor onze generale synode?"

—Centraal Weekblad.

WAAROM REIST U BIJ VOORKEUR PER HOLLAND-AMERIKA LIJN?

Wij denken dat het is omdat:
1. U kunt kiezen uit meer dan vijftig afvaarten naar Rotterdam (vanuit Montreal en New York tesamen zijn er dit jaar precies 53).
2. U kunt rekenen op goede Hollandse maaltijden, attente Hollandse bediening, Hollands amusement en natuurlijk Hollandse medepassagiers.
3. U kunt genieten van een heerlijke ontspannende zeereis, wat U zou missen als U ging vliegen; bovendien kunt U per schip 275 lbs. bagage per persoon gratis meenemen.
4. ... de namen s.s. ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM, STATENDAM, MAASDAM, RYNDAM en m.s. PRINSES MARGRIET toch eigenlijk voor zichzelf spreken!

Eerstvolgende afvaarten:
van Montreal/Quebec 28 september, 23 oktober, enz.
Vanuit New York: te veel om op te noemen.
Raadpleeg Uw reisbureau!

VAAR MET EEN "HAPPY SHIP"
VAN MONTREAL/QUEBEC OF NEW YORK NAAR IERLAND, ENGELAND, FRANKRIJK, HOLLAND, DUITSLAND

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL – TORONTO – CALGARY – VANCOUVER
Halifax: Furness, Withy & Co. Ltd., Gen.-Agent

$

Uw investering groeit met

1/3

in zes jaren met de

BANK OF MONTREAL

HOOG RENDERENDE SPAAR OBLIGATIES

"MY BANK"
TO 3 MILLION CANADIANS
B of M

Inwisselbaar op elk tijdstip

Verkrijgbaar in bedragen van $ 10 tot $ 50.000
bij elk filiaal van Canada's Eerste Bank

LEVENSMOE

lusteloos, humeurig, kouwelijk, onredelijk, angstig, vervelend, moe, huilbuien nare dromen slapeloosheid, deugt er niets, ziet ge nergens licht?
Onze 36-jarige ervaring permitteert ons, U volkomen genezing te garanderen als U een goede kuur neemt met onze onschad. geneeskruiden Nr. 3. Toezending desgew. in blanco verpakk. Broch. en inlichtingen gratis.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Ter Kennismaking

De Caraibische Eilanden

De Caraibische eilanden zijn voor het merendeel maar klein in vergelijking met Japan, Australië en de eilanden die deel uitmaken van Indonesië. Jamaica met een lengte van 146 mijl en een breedte van 51 tot 22 mijl is een van de grootste.

Er zijn zelfs eilanden die een oppervlakte hebben van niet meer dan 108 vierkante mijl (Antigua); 68 vierkante mijl (St. Kitts); 35 vierkante mijl (Anguilla). Toch spelen ook deze landen een rol in de wereldgeschiedenis.

Canada wil de kleintjes tenminste niet over het hoofd zien. Want op een conferentie met de afgevaardigden van de Caraibische eilanden, die van 8—10 juli in Ottawa werd gehouden, heeft Canada beloofd deze landen te hulp te komen door hen financieel te steunen, de onderlinge handel te stimuleren en de emigratie van de inwoners der Caraibische eilanden naar Canada te vergemakkelijken.

Gezien de hernieuwde banden die onlangs met deze eilanden werd gelegd, willen we nader kennismaken met deze eilanden die vanwege hun politieke woelingen nogal eens in het nieuws zijn.

HET VERLEDEN

De meeste van deze eilanden werden in 1494 door Columbus ontdekt. Vandaar dat verschillende van deze eilanden door de Spanjaarden werden veroverd, zoals b.v. Jamaica dat van 1509—1655 een Spaanse kolonie was.

Toen de rol van Spanje in de wereld was uitgespeeld vochten de Engelsen en Fransen om het bezit van deze eilanden. De meeste van deze eilanden kwamen echter in Engelse handen, waarna Engelse planters een groot aantal Afrikaanse negerslaven liet invoeren om op hun suikerplantages te werken.

Toen in 1839 de slavenhandel in Engeland werd afgeschaft verkozen de negers als vrije mensen voor zichzelf te werken met het gevolg dat de plantage-bezitters zonder arbeidskrachten kwamen te zitten. Zij trokken er dan ook op uit om in andere delen van de wereld werkers te vinden. Ze trokken naar Indië, China, Madeira en de Azoren om contracten te sluiten om voor de planters te werken. Ogenschijnlijk leek het een heel wat nettere manier van zaken doen dan het kopen van slaven, maar in werkelijkheid werden de betroffenen met schoonschijnende beloften binnengepalmd.

Het merendeel van de negerbevolking is momenteel boer of heeft een kantoorbaantje. De Chinezen zijn de zakenmensen en de Indiërs werken op de suiker- en bananenplantages.

Economische moeilijkheden bleven echter niet uit. Vooral in de crisisjaren, rondom 1930 en 1938, hadden de bewoners het zwaar te verduren. Herhaaldelijk kwamen er opstandjes voor en konden de landeigenaars hun arbeiders met moeite in bedwang houden. Engeland moest op de duur wel toegeven aan de wensen van het volk om meer zeggenschap uit te oefenen in het staatsbeleid. Van 1940 tot 1960 zien we dan ook hoe de eilanden zich langzamerhand een weg naar de vrijheid baanden.

DE VRIJHEID

Vooral na de woelige jaren van 1938 werden er stappen ondernomen om zich te weren tegen de Engelse uitbuiters. Op de meeste eilanden begon het met het organiseren van vakverenigingen. Immers de arbeiders waren op deze eilanden waar de weersgesteldheid de oogst sterk beïnvloedt en men economisch uitsluitend afhankelijk was van de suiker- en bananenteelt, zeer kwetsbaar.

In Jamaica b.v. werd in 1938 door Mr. Alexander Bustamante de 'Bustamante Industrial Trade Union' opgericht. Deze vakverenigingen groeiden later meestal uit tot een politieke partij, die dan ook meestal de naam ontving van Labour Party, zoals men in Trinidad en Tobago de 'Democratic Labour Party'; in Antigua de 'Antigua Labour Party' en in Grenade de 'Grenada Labour Party' kent.

Er zijn echter ook politieke partijen waarin het woord 'national' en 'people' voorkomt. Uit de namen van de verschillende politieke partijen kan men dus opmaken dat de bevolking van deze eilanden streeft naar onafhankelijkheid (national), een democratische regering (people) en verbeterde economische toestanden (Labour).

De meeste eilanden zijn momenteel onafhankelijk verklaard. In 1944 ontving Jamaica een nieuwe grondwet en vertegenwoordigers in de 'regering'. In 1953 begon het reeds meer op een zelfstandige staat te gelijken toen er een 'executive council' werd gevormd die in 1959 werd omgewerkt tot een eigen regering onder toezicht van Engeland. In 1961 verkreeg men echter de onafhankelijk en de status van een Dominoin.

Zo is het bijna met al die eilanden gegaan. Na de onafhankelijkheidsverklaring kwam de vraag op: hoe nu verder? Men was ervan overtuigd dat iets gedaan moest worden om de economische situatie te verbeteren. Want hoewel de bevolking heel wat voor heeft boven de vele andere onontwikkelde gebieden — men is westers georienteerd, men spreekt over het algemeen Engels, men heeft Amerika als een groot afzetgebied vlak bij de hand — economisch staat men op een laag peil. De industrie komt slechts sinds enige jaren van de grond en wat het ontwikkelingspeil betreft moet er nog heel wat werk worden verzet, ook al is het aantal analfabeten op verschillende eilanden niet bijzonder groot.

POLITIEKE MOEILIJKHEDEN

Zolang de bewoners voor hun vrijheid vochten stonden ze eendrachtelijk naast elkaar in de strijd. Zodra de vrijheid was verkregen vielen de verschillende rassen steeds meer als groepen uiteen. De neger kijkt wat neer op de Indiër die op de plantage werkt en is jaloers op de hardwerkende Chinees. Het gevolg is dat de rassen zich gaan organiseren in politieke groepen die elkaar soms heftig bestrijden. Vooral in Guyana is dit zo het geval.

De 330.000 Oost-Indiërs scharen zich achter de Oost-Indiër Cheddy Jagan die tracht het communisme ingang te doen vinden in Guyana en de negers scharen zich achter Burnham. Deze rassen-twisten vormen dan ook een voortdurend struikelblok voor de ontwikkeling van de Caraibische eilanden. Op het eiland Antigua, waar hoofdzakelijk mensen wonen van Afrikaanse afkomst, gaat de ontwikkeling dan ook gemakkelijker.

Een van de andere moeilijkheden waar men mee te kampen heeft zijn de leiders. Zij munten niet allen uit in bekwaamheid om het land te regeren. Als leiders van de vakverenigingen hebben ze veel voor het gewone volk gedaan, maar als zodanig zijn ze nog niet gelijkertijd geschikt om het land te regeren en de economie op gang te brengen. Zoals het echter in dergelijke landen gaat, in het land der blinden is één-oog koning. De bevolking in haar geheel is niet voldoende ontwikkeld om op een verantwoorde wijze haar leiders te kiezen. Velen stemmen de vakbondsleiders omdat ze in het verleden veel voor de arme bevolking hebben gedaan. Men ziet echter niet in dat voor een staatshoofd meer kwalificaties zijn vereist. Jammer genoeg worden zij soms prikkelbaar wanneer zij zien op welk een ondeskundige manier de regering van het land wordt uitgevoerd. Dergelijke leiders worden vaak bitter en wrevelig of, om de zaak te redden, treden als dictators op, wat natuurlijk gemakkelijk kan wanneer er geen politici zijn die de leider in toom kunnen houden.

Neem b.v. Alexander Bustamante, de minister-president van Jamaica. Hij is een joviale man, die dicht bij het volk staat. Als vakbondsleider heeft hij in de jaren 1930—1938 voor zijn mensen in de bres gestaan. Het succes bleef niet uit. Zonder het denkvermogen van zijn neef, Norman Manley, zou hij toch veel moeite hebben om het land economisch op de been te houden. Een leider van geheel andere allure is dr. Eric Williams, de minister-president van Trinidad en Tobago. Hij weet zijn weetje wel. In 1935 behaalde hij zijn B.A. met een 'First Class Honours' in moderne geschiedenis en in 1938 zijn 'Ph degree', eveneens met 'First Class Honours' op een proefschrift getiteld 'Capitalism and Slavery'. In 1939 ontving hij de benoeming als professor in de Politieke en Sociale Wetenschappen aan de Negro Howard University in Washington, D.C. Als academisch gevormd man staat hij ver boven zijn tijdgenoten, wat voor hem het sociale contact met zijn volksgenoten echter bemoeilijkt. Hij was eens een groot voorstander van een federatie van verschillende Caraibische eilanden, maar toen hij zag hoe de leiders onderling elkaar het licht niet in de ogen gunden en de totstandkoming van de Federatie (april 1958) meer een zaak beschouwden van een vlag, een motto en veel rompslomp op papier, keerde hij zich van het idee van de Federatie af. Hoe konden deze onervaren politici immers ooit een rol gaan spelen in de internationale politiek. In 1960 begon hij dan ook een campagne tegen de Federatie. Deze houding karakteriseert de man. De ene keer is hij ergens vuur en vlam voor, maar de andere keer zinkt hem de moed weer in de schoenen en ziet hij er weinig heil in. Toch is dr. Williams wel het beste dat Trinidad en Tobago als leider kunnen leveren. Want ondanks zijn gebreken houdt hij zijn slagzin, die hij bij de onafhankelijkheid op 31 augustus 1962 uitsprak: "Discipline, Tolerance and Production" zoveel mogelijk in het oog.

Vere Cornwal Bird, een voormalige kapitein van het Leger des Heils, is weer een geheel andere man. Als vakbondsleider organiseerde hij de arme bevolking, nam later deel aan de Federatie en streeft er naar om de boeren te helpen, industrie aan te trekken en het eiland aantrekkelijk te maken voor toeristen. Hij is een vooruitstrevend man die alles in het werk heeft gesteld om het eiland op te werken.

De toekomst van de Caraibische eilanden hangt dan ook voor een groot deel af van het initiatief, de bekwaamheid en betrouwbaarheid van haar leiders.

VERBETERINGEN

Ondanks al de moeilijkheden stomen de Caraibische eilanden langzaam vooruit. De Federatie is geen succes geworden, maar Amerika en Canada zetten de laatste jaren hun schouders onder de ontwikkeling van deze eilanden en de resultaten van deze verenigde arbeid zijn reeds zichtbaar.

Jamaica, dat een belangrijke 'crossroad' is naar de nieuwe wereld, beschikt over een modern vliegveld, waardoor het verkeer tussen Jamaica en Amerika en Canada enorm is toegenomen. Door het aanbrengen van een telefoonkabel is het eiland sinds 1963 verbonden met het op een afstand van 850 mijl liggende Florida en Montreal. Een dergelijke telefoonkabel verbetert de handel. In een ommezien van tijd kan men nu in Canada en Amerika bananen, sinaasappelen en koffie in Jamaica bestellen.

In Trinidad en Tobago is men zo gelukkig geweest ruwe olie onder de zee te hebben ontdekt. Tot dusver boorde men reeds olie, maar door de geologische structuur konden er slechts 41 'barrels' per dag worden gewonnen tegen 247 in Venzuela en 5000 in Saoedi Arabië. Na het ontdekken van ruwe olie in de zee is de uitvoer van olie met enorme sprongen vooruitgegaan. Inmiddels heeft Texaco er een raffinaderij laten bouwen, die een van de grootste is in het Gemenebest, terwijl in 1963 een fabriek voor chemische produkten en smeerolie op het eiland werd gebouwd.

Op het onderwijsgebied zit men evenmin bij de pakken neer. In 1963 werd er in Trinidad een kweekschool gebouwd, waar jaarlijks honderd onderwijzers en onderwijzeressen worden afgeleverd. In een statistiek voor het onderwijs van 1962 werd vermeld dat er 90 openbare lagere scholen waren, 123 R.K., 66 Anglikaanse, 73 Presbyteriaanse, 35 Hindoese (voor de kinderen van Indische afkomst) en 49 scholen die door andere geloofsovertuigingen worden onderhouden.

Uit deze statistiek blijkt hoeveel arbeid de diverse kerken op deze eilanden hebben verricht. Hetzelfde beeld vindt men op bijna alle eilanden.

Op andere eilanden wordt het toerisme aangepakt, zoals op de Bahama's met haar winters van 72 graden Fahrenheit en zomers waarin de thermometer niet boven de 90 graden uitkomt. Inderdaad een ideaal vakantieoord. Ook op dit eiland wordt aardgas en ruwe olie aangeboord en heeft men conservenfabrieken gebouwd voor de ananas. Vele jongeren van dit eiland gaan naar Amerika en Canada om daar een universitaire opleiding te ontvangen. Dominica is eveneens een prachtig eiland dat zich uitstekend leent voor toerisme. Er moeten echter nodig betere wegen worden aangelegd om het eiland voor de toeristen aantrekkelijk te maken. Dit eiland heeft bovendien dringend behoefte aan ziekenhuizen en scholen. Zonder de hulp van buitenlandse mogendheden zullen dergelijke eilanden niet in staat zijn een levensbestaan voor haar inwoners op te bouwen.

Zullen deze eilanden niet op tijd worden geholpen, dan vallen zij gemakkelijk ten prooi aan het communisme en volgen het voorbeeld van Cuba.

Alleen door economische bijstand kunnen deze eilanden, na verloop van tijd, op eigen benen komen te staan, zodat de andere Aziatische landen zullen gaan inzien dat er door vereende krachten nog wel wat is te bereiken.

Corleatha Irish ingespannen bezig met haar werk in een fabriek in Trinidad waar televisietoestellen worden vervaardigd.

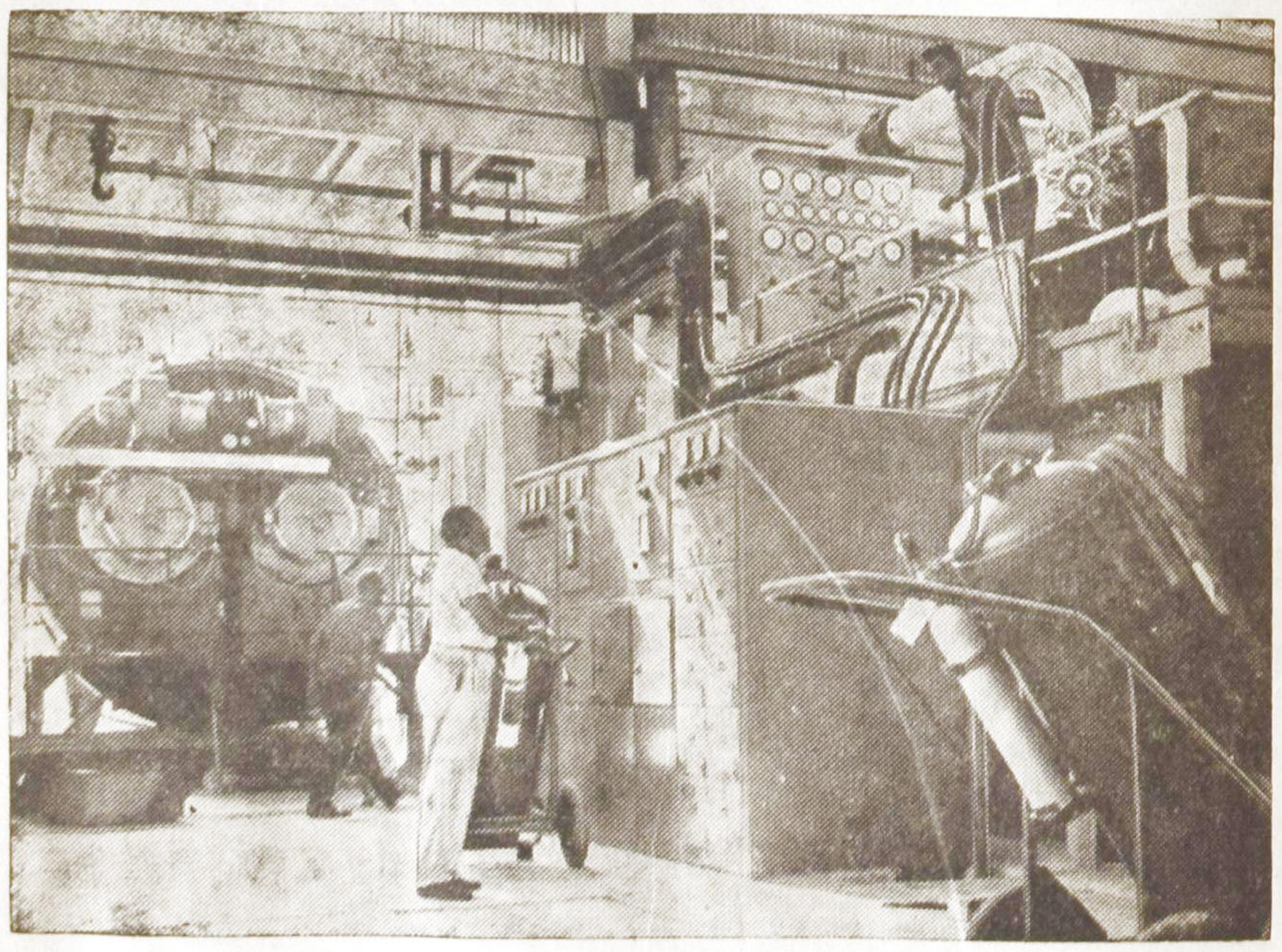

Een nieuwe electrische centrale in het bedrijvige Antigua nadert haar voltooiïng.

Enjoy VOORTMANS
DUTCH STYLE COOKIES

In samenwerking met K.L.M. en C.P.A. zijn wij er in de zomermaanden in geslaagd iedere aanvraag voor een 21-daags retour naar Nederland te behandelen.

Iedereen kreeg een plaats ....

Het 21-daags retour begon weer op 29 augustus en plaatsen worden weer schaars, ook voor het winterseizoen en met de Kerstdagen, daarom bespreekt vroegtijdig Uw reis....

Wat kost een vliegreis nu eigenlijk vanaf TORONTO:

21-daags retour na 29 augustus	$381.00
Wintertarief	$490.00
Wanneer U echter voor 28 september terug komt	$536.00

Retourreizen per boot beschikbaar tegen gereduceerde prijzen.

Wij verzorgen Uw paspoorten enz. bij U aan huis, vertegenwoordigers over geheel Ontario.

KOOPS TRAVEL SERVICE LIMITED

Het grootste Nederlandse reisbureau in Canada
543 BRANT STREET BURLINGTON, ONTARIO
543-1813 (24 uur per dag bereikbaar)

ROTER TABLETTEN

tegen maagklachten

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsmoe Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTER tabletten — in vol vertrouwen — voor vlugge verlichting

ROTER tabletten — een populair recept in vele Europese landen — hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

De Christen en de Fabriek

②

Kerk en Christelijke gemeenschap

In het vorige artikel hebben we uiteengezet dat wij ons als Christenen door de fabriek niet van streek moeten laten brengen, want er is geen duimbreed grond — de fabriek inbegrepen — waarvan Christus niet zegt: Mijn! Daarom beschouwen wij de fabriek niet uitsluitend als een gevaar, maar vooral als een nieuw arbeidsterrein om ook daar Gods Koninkrijk te vestigen.

De vraag is nu: Hoe zullen we dit verwezenlijken? In dit artikel willen wij in het kort op twee *richtlijnen* ('de kerk en de fabriek' en 'de christelijke gemeenschap in de fabriek') wijzen. Dr. Zielhuis, de industrie-predikant in algemene dienst vanwege de Gereformeerde Kerken in Nederland zal in twee volgende artikelen uiteenzetten hoe men in de praktijk de richtlijnen nader kan uitwerken.

De Kerk en de fabriek

Waarschijnlijk zullen er lezers zijn die bij het lezen van dit opschrift hun voorhoofd fronsen en denken: krijgen we nu nog meer specialisatie in de kerk? Moet de kerk zich ook al speciaal met de fabrieksarbeiders gaan bezig houden? Straks krijgen we voor elke groep een aparte dominee. Voor de jeugd, de studenten, de fabrieksarbeiders en de ouden van dagen. Wat blijft er zo van de kerk als de *gemeenschap* der heiligen over? Wij geven dadelijk toe dat teveel specialisatie kan leiden tot een ongezonde groepsvorming. Wat de kerkelijke bearbeiding van de fabrieksarbeider betreft is het echter in het geheel niet om hen als een apart groep te beschouwen. Het doel is juist *omgekeerd*. De kerk wil in haar speciale zorg tonen dat de fabrieksarbeider er *ook* bij hoort. Uit de rapporten over de verhouding van de fabrieksarbeiders tot de kerk wordt meermalen de klacht vernomen dat de kerk een instituut is voor middenstanders en intellectuelen. Vroeger heeft de kerk die indruk jammer genoeg maar al te vaak gegeven. Vandaar dat vele arbeiders van de kerk zijn vervreemd. Volgens hen worden ze niet altijd voor vol aangezien. De preken zijn niet voldoende op hun dagelijks leven afgestemd. Daar komt bij dat het ploegenstelsl een actieve deelname aan het kerkelijke leven bijna onmogelijk maakt. De kerk zal hiervoor een oplossing moeten vinden. Op een of andere manier moet er dus een contact worden gelegd tussen de kerk en de fabrieksarbeider. Want wat is meer in overeenstemming met de gemeenschap der heiligen dan te tonen dat de kerk van haar kant de fabrieksarbeider evengoed als *vol* lid beschouwt, ook al kan hij vanwege zijn werk niet aan alle kerkelijke activiteiten deelnemen?

Er is nog een andere reden waarom de kerk zich in het bijzonder aan de fabrieksarbeider wil geven. In ons vorig artikel hebben we er op gewezen dat het klimaat of het werk in de fabriek zodanig kan zijn dat de interesse voor Gods Koninkrijk langzamerhand op de achtergrond geraakt. Evenals in ons vorig artikel geven we toe dat wij *allen* dit gevaar lopen. Toch wijst de praktijk uit, dat de fabriek dit in bijzondere mate met zich meebrengt. De kerk wil zich daarom des te meer voor de fabrieksarbeiders uitsloven.

De Christelijke gemeenschap in de fabriek

Hiermee is niet alles gezegd. De fabrieksarbeider moet niet alleen worden bediend, maar zélf ook tot dienen worden aangevuurd. Hij moet zelf ook worden ingeschakeld in het werk van Gods Koninkrijk. Hij is in God's oog dan ook niet een onbeduidende fabrieksarbeider die elke dag niets anders doet dan schroefjes vastdraaien of knoppen drukken; als Christen mag hij een *mede*-arbeider van God zijn. Daar weet de fabrieksdirecteur niet van en zijn kornuiten zouden hem uitlachen wanneer hij het hun vertelde, maar de christelijke arbeider weet het in het geloof dat hij mag meebouwen aan dat grote rijk dat nooit zal instorten, hoe men dan ook in de fabriek over de kerk mag praten.

Dat mede-arbeider zijn moet natuurlijk naar een vormgeving zoeken. Men kan dit doen door het vormen van een christelijke gemeenschap van fabrieksarbeiders met een tweeledig doel: elkaar steunen en de fabriekswereld tonen wat het christen-zijn betekent voor het dagelijkse leven.

Om met het eerste te beginnen. Christelijke fabrieksarbeiders van één fabriek of van verschillende fabrieken in dezelfde woonplaats kunnen een gemeenschap vormen. Op bijeenkomsten kan men gezamenlijk de problemen bespreken, de vraag onder het oog zien hoe men moet handelen wanneer er een staking uitbreekt, de jongeren opvangen wanneer zij voor het eerst de fabriek binnentreden, enz. enz. Men kan door een dergelijke gemeenschap nog heel wat op-de-rand-van-de-kerk levende kerkleden voor een volkomen afdwalen behoeden.

Ook het tweede doel mag men niet uit het oog verliezen. Door een hechte geloofsgemeenschap zal de niet-christelijke fabrieksarbeider weer een betere 'image' van de kerk kunnen krijgen. De officiële kerk — de dominee en de ouderling — behoeft in vele gevallen bij hem thuis niet meer over de drempel te komen. Zijn mede-fabrieksarbeider slaat hij minder gauw af. Het kan daarom gebeuren dat hij door de houding van de christelijke fabrieksarbeider weer zicht krijgt op de kerk en op de liefde van God. De christelijke fabrieksarbeider fungeert dan als een brug die de afstand van de fabriek naar de kerk overbrugt. Als fabrieksarbeider hebt u dus een belangrijke taak te vervullen!

Op sommige plaatsen in Canada en Amerika wordt door orthodoxe christenen onder de fabrieksarbeiders gewerkt. In sommige fabrieken krijgen christenen de gelegenheid om b.v. in de schafttijd de fabrieksarbeiders een 'message' te brengen. Wij hebben veel respect voor het moedige getuigen van deze mensen. Zij schamen zich hun geloof niet! Toch moeten we eerlijk erkennen dat wij tegen deze *methode* bezwaar maken, hoe goed ook bedoeld. Men moet niet vergeten, dat de niet-christelijke fabrieksarbeider in vele gevallen totaal van de bijbelse boodschap is vervreemd. Hij verstaat ons zelfs niet. Woorden zoals genade en gerechtigheid komen in zijn woordenboek niet voor. Bovendien heeft hij van de kerk de indruk dat zij alleen maar over het hiernamaals kan spreken en zich met de dagelijkse zorgen maar weinig inlaat. Dit is een onjuist beeld van de kerk, maar dit 'kerkbegrip' krijgt men zo maar niet uit zijn hoofd. Hij zal eerst moeten *zien* wat het christelijke geloof betekent voor elke dag. Hij zal er eerst mee in *aanraking* moeten komen. Dan wil hij op de duur misschien ook wel naar de bijbelse boodschap luisteren. Ook hier ligt een taak voor de christelijke fabrieksarbeider, die, terwijl hij bezig is in Gods arbeid in de fabriek, zelf geestelijk wordt versterkt en zodoende is opgewassen tegen de uithollende invloeden van de fabriek.

Paul Tameling

SALEM

ontving nog geen antwoord op alle brieven onlangs verzonden aan vele adressen in Eastern Canada.

Van uitstel komt vaak afstel, stuur daarom Uw

antwoord nu!

HENDRIK FRENSCH VERWOERD †

Hoe men verder ook over de voormalige Zuidafrikaanse minister-president en zijn apartheidspolitiek mag denken, de aanslag op zijn leven zal door de meesten toch worden afgekeurd. Een moordaanslag is niet de juiste manier om tot een oplossing van het ingewikkelde rassenprobleem in Zuid-Afrika, waarover in de laatste jaren zoveel is geschreven, te komen. Ongetwijfeld zal dit probleem in de nabije toekomst de gemoederen in toenemende mate in beroering houden.

Het Afrikaanse kruitvat kan elk ogenblik uit elkaar barsten. Men houdt zijn hart vast welke tonelen er zich dan in Zuid-Afrika en Rhodesië zullen afspelen.

Of er door de opvolger van Verwoerd, Mr. Vorster, in de huidige Zuidafrikaanse politiek op de duur een andere koers zal worden gekozen, moet, gezien de ideeën van de huidige minister-president, worden betwijfeld.

LEVENSSCHETS

Hendrik Verwoerd werd op 8 september 1901 in Amsterdam geboren. Een Amsterdammer kunnen we hem moeilijk noemen, want toen hij één jaar oud was vertrok hij met zijn ouders, Wilhelm Johannes en Anna Verwoerd, naar Zuid-Afrika, waar zijn vader een zendeling werd te Bulawayo in Zuid-Rhodesië. Hier bezocht Hendrik de highschool en bleek een uitstekende student te zijn. Daarna vervolgde hij zijn studie te Brandfort in de Oranje Vrijstaat. Na zijn middelbare opleiding werd hij als student ingeschreven aan de universiteit van Stellenbosch in de Kaapprovincie, waar hij zich specialiseerde in psychologie en filosofie. In 1921 behaalde hij zijn B.A.

Twee jaar later gaf hij aan de universiteit van Stellenbosch college in logica en psychologie. Hendrik wilde echter verder studeren en vertrok in 1926 naar Duitsland om gedurende twee jaar aan de universiteiten van Hamburg, Leipzig en Berlijn te studeren. Dat hij zich in het bijzonder voor de studie van de psychologie interesseerde blijkt uit het feit dat hij zijn doctorstitel in de filosofie behaalde op een proefschrift, getiteld: 'Experimental Study of the Blunting of the Emotions'.

Hij ontving dadelijk een benoeming als professor in de sociologie en sociaal werk. Hij was er echter de man niet naar om zich op te sluiten in zijn studeerkamer, want hij was een energiek man die niet tegen het werk opzag. Dit moet worden gezegd, wat men verder ook van hem mag denken. Hij nam dan ook de leiding op zich om de 'National Conference on the Poor White Problem' te organiseren.

In 1932 nam hij deel aan de 'Cape Town Organization for Housing and Common Charities' en in 1936 nam hij zitting in een commissie speciaal belast met de zorg voor het gemengde ras. Uit deze feiten kan men moeilijk concluderen dat hij onbewogen was met het lot der mensheid of zich weinig inliet met de minder bedeelden. Als professor in de psychologie kan hij niet worden beschouwd als een 'vreemde' op het gebied van sociale misstanden, temeer daar hij in verschillende commissies voor hulp aan de armere volksklassen zitting had.

Hiermee is echter nog niet alles over Verwoerd gezegd. Zijn politieke gedachten speelden een grote rol in zijn leven.

In het kort kunnen we zeggen dat hij een echte **nationalist** was. Veelzeggend is dan ook, dat hij in 1936 de leider was van een groepje professoren van de universiteit te Stellenbosch die protesteerden tegen het toelaten van Joodse vluchtelingen uit Duitsland. Het Zuidafrikaanse ras moest zuiver blijven. In 1948 werd Verwoerd redacteur van het Zuidafrikaanse dagblad in Johannesburg "Die Transvaler", een orgaan van de Nationalistische Partij, dat gedurende de tweede wereldoorlog de overwinningen van Duitsland toejuichte. Hij was dan ook pro-Duits, dat ongetwijfeld verband hield met zijn anti-Engelse houding als gevolg van de Engelse overheersing.

In 1950 werd hij in het kabinet Malan benoemd tot minister van 'Native Affairs', waar hij gedurende het uitoefenen van zijn achtjarig ministerschap de apartheidspolitiek op de been zette, waarin een volkomen gescheidenheid van blanken en zwarten werd voorgestaan. Gedurende die jaren, zo vermeldt een artikel in het Amerikaanse dagblad **Christian Science Monitor**, (October 17, 1958) — een blad dat in de verste verte geen sensatieblad kan worden genoemd — heef hij veel bijgedragen tot de verbeteringen van de huisvesting voor de negers, ziekenhuizen en scholen. Grote hoeveelheden geld heeft hij beschikbaar gesteld voor de ontwikkeling van de Bantoes. "Er bestaat," aldus het blad, "geen twijfel omtrent de oprechtheid van zijn geloof dat het Afrikaanse volk als geheel voordelen van zijn politiek beleid zou plukken."

Toen op 24 augustus 1958 Johannes Gerhardus Strijdom, de opvolger van Malan, stierf, werd Verwoerd gekozen tot minister-president. Op 3 september van hetzelfde jaar werd hij ingezworen tot zijn ambt.

Tot zijn dood is hij een voorstander van de apartheidspolitiek gebleven, hoewel hij de laatste tijd meer contact zocht met de omliggende landen, zoals blijkt uit zijn conferentie met Leabua Jonathan, de minister-president van Basutoland. Bovendien heeft hij onlangs enige rechtse extremisten op het matje geroepen, die volgens Verwoerd, de apartheidspolitiek misbruikten.

DE APARTHEIDSPOLITIEK

Wat moeten we hiervan zeggen? We kunnen de vraag ook zo stellen: Kunnen we er veel van zeggen? Wij hebben nooit enkele jaren in Zuid-Afrika gewoond en weten dus weinig van de toestanden af. Als immigranten weten we uit ervaring hoe moeilijk het is over een land te oordelen, wanneer men er nooit heeft gewoond of er slechts een bezoek van enkele maanden heeft doorgebracht.

Deze ervaring zal ons dan ook tot voorzichtigheid moeten manen Het probleem van een overgrote meerderheid negers, die veelal nog op een laag ontwikkelingspeil leeft en de minderheid van blanken, die het land tot grote bloei hebben gebracht, is niet gering. Als christenen past het ons niet een oppervlakkig oordeel uit te spreken. Wat het probleem als zodanig betreft moeten we deze m.i. aan deskundigen overlaten, onverschillig hoe zij over de apartheidspolitiek denken. De narigheid is dat vele ondeskundige mensen, waaronder men zowel voor- als tegenstanders van de apartheidspolitiek vindt, zonder enige aarzeling hun oordeel over het onderhavige probleem uitbazuinen. Daar wordt natuurlijk niemand mee geholpen.

Een andere zaak is of men geen uitspraak mag doen over een bepaalde visie die de ondergrond vormt van deze apartheidspolitiek. Dit mag m.i. een ieder, die zijn emotionele gevoelens in toom kan houden, wel doen. Het is mogelijk dat zwarten en blanken in Zuid-Afrika beter gescheiden kunnen leven, hetzij tijdelijk, hetzij voor goed. Maar als christen vraagt men zich toch af of de apartheid zover moet worden doorgevoerd dat op de begrafenisplechtigheid van Verwoerd de rassen gescheiden moeten zitten, ook al zaten ze op dezelfde hoogte. Zit hier niet een onbijbelse gedachte achter van een rassenverschil die tot in alle onderdelen moet worden doorgevoerd? Waarom kunnen bij een gelegenheid, als die van de begrafenis van Verwoerd, zwart en blank niet naast elkaar zitten? Waarom mogen ze niet naast elkaar zitten in de trein, de tram, naar hetzelfde restaurant gaan zolang zij zich netjes gedragen? De zaak wordt bedenkelijk wanneer men bedenkt hoe Verwoerd de Joden de toegang tot Zuid-Afrika wilde weigeren. Moet de rassendiscriminatie zover gaan? Tenslotte vragen wij ons af of Verwoerd — en velen van zijn medestanders — de 'religie' van het Nationaal Socialisme niet door hadden en als anti-christelijk beschouwden.

Dat zij de Engelsen liever zagen gaan dan komen, kunnen wij begrijpen, maar daarom behoeft men toch niet elke overwinning op de Engelsen te bejubelen, vooral daar het Duitsers betreft die er een onbijbelse mensbeschouwing op na hielden.

Voor één ding moet ons opnieuw de ogen worden geopend, n.l. deze: men kan de bijbel lezen en als onfeilbaar beschouwen — wat Verwoerd ongetwijfeld deed — en toch op bepaalde gebieden niet onder beslag van die onfeilbare bijbel komen. Wij spreken hiermee geen hoogmoedig oordeel uit, want het heeft onze vaderen ook nog al enige tijd genomen om in te zien dat het Nederlandse politieke beleid in Indonesië niet altijd in overeenstemming was met Gods Woord. Wij zeggen dit alleen als een **waarschuwing** om ons voor dit gevaar te hoeden, waaraan wij allen bloot staan.

BEL ED

EM 6-7531

indien U van plan bent een reis te maken, onverschillig waarheen

Als een deskundig vertegenwoordiger van de Canadese luchtvaartmaatschappij kan Ed Van Oosterhout U alle nodige inlichtingen verstrekken over de kosten, de 'Pay Later Plan', douane voorschriften en eventuele andere inlichtingen waarvan U op de hoogte moet zijn alvorens een tocht te ondernemen.

Als Nederlander van geboorte toont Ed veel belangstelling in het leven in de 'old country'. Regelmatig maakt hij een reis naar het oude vaderland en is zodoende uitstekend op de hoogte met de Nederlandse toestanden.

Hebt U een spreker nodig voor een filmavond of een gezellige bijeenkomst?

Bel Ed voor een dergelijke gelegenheid. U zult ervaren dat hij veel kan bijdragen tot het slagen van zo'n avond door zijn verhaal over reizen.

Indien U erover denkt een reis te maken, aarzel niet, maar bel Ed, EM 6-7531, Toronto.

Tesamen met Uw reisbureau zal hij een prachtige vakantie voor U uitstippelen.

Nadat Ed bij een Europese luchtvaartmaatschappij in Nederland, waar hij geboren is en zijn opleiding heeft genoten, had gewerkt, vertrok hij in 1958 naar Canada, waar hij sindsdien werkzaam is bij de CPA. Eerst te Toronto en momenteel in London, Ont., om in het bijzonder de Nederlandse immigranten te helpen met hun reisplannen.

Vlieg Canadian Pacific AIRLINES

CANADIAN PACIFIC —

Trains/Trucks/Ships/Planes/Hotels/Telecommunications

's Wereld volledigste transport-systeem.

De Scooter Patrouille

In New York gebruikt het 'New York City Police Department' scooters als een vervoersmiddel voor de patrouillerende politie, om zodoende zo snel mogelijk misdadigers te verhinderen hun praktijken uit te voeren. Politie-auto's zijn in het drukke verkeer in New York niet veel waard. Herhaaldelijk wordt men door het verkeer opgehouden, zodat misdadigers ruimschoots tijd hebben alvorens de politie een kans heeft in te grijpen. De scooters kunnen zich gemakkelijk door het verkeer wringen en kunnen bovendien met een snelheid van 8 tot 10 mijl per uur rustig de straten patrouilleren om gemakkelijk elke verdachte persoon of handeling gade te slaan. Bovendien kan men zich met een snelheid van 65 mijl per uur naar de plaats van bestemming begeven.

Gedurende enkele weken heeft een politie-team van 10 man op scooters met groot succes in het beruchte Manhattan's beneden oost-zijde gepatrouilleerd. Men heeft het team nu uitgebreid tot 59, maar de politie-afdelingen vragen nog steeds om meer scooters. De politie op de scooter is door middel van een 5 lbs. wegende transistor radio zowel met het districtspolitiebureau als met de andere collega's verbonden. Zodra men hulp nodig heeft kan men zich dus onmiddellijk met de anderen in verbinding stellen die dan in een ommezien van tijd zich ter plaatse kunnen begeven zonder door het verkeer te worden opgehouden.

Om de misdadiger echter op heterdaad te betrappen, zonder dat hij door het lawaai van de motor wordt gewaarschuwd, gebruikt de politie tegenwoordig ook geruisloze lichte Velocette motorfietsen. Zowaar een 'sneaky motorcycle for sneaky thieves'.

"Sneaky motorcycle for sneaky thieves."

KLEUREN TELEVISIE IN CANADA

Als derde land — Amerika en Japan zenden reeds kleuren t.v. programma's uit — is Canada met ingang van september begonnen met het uitzenden van kleuren t.v. programma's. Voorlopig zal er nog maar een 40 tot 50 uur worden uitgezonden, maar men verwacht dat het aantal zenduren volgend jaar aanmerkelijk zal zijn toegenomen.

Tot dusver heeft het bij de radio- en televisiewinkels nog niet storm gelopen. Zelfs in Amerika zijn in de afgelopen 10 jaar slechts een 5 miljoen toestellen verkocht. Momenteel beschikt 1 op de 10 Amerikanen over een kleuren televisie toestel. De aanschaf is nogal een hele uitgave. Velen gaan dan ook niet eerder een toestel kopen of er moet een speciale reden voor zijn. Dat blijkt wel uit de toenemende verkoop speciaal gedurende de kerstdagen. De winkeliers in Amerika konden gedurende de kersttijd in '65 niet aan de vraag voldoen. Daarna zakte de verkoop echter weer af.

De kopers doen dus voorzichtig aan. Ze willen eerst de kat uit de boom kijken. Men wil eerst eens horen hoe anderen de kleuren televisie bevalt. Waarschijnlijk gaat men eens informeren welk merk het beste is, welke grootte de vereiste resultaten geeft en of er ondertussen nog verbeteringen zullen worden aangebracht. Men legt nu eenmaal niet zo maar een $700 tot $2000 op tafel. Trouwens de meesten hebben reeds een t.v. toestel en wachten liever een poosje alvorens een kleuren televisie te kopen.

In Canada zijn tot dusver nog niet zoveel kleuren televisie toestellen verkocht. Men schatte het aantal aan het einde van 1965 op zo'n 20.000. Deze werden uitsluitend verkocht in plaatsen waar men de Amerikaanse uitzendingen kan waarnemen.

Tegen het einde van 1966 verwacht men echter dat er zo'n 70.000 Canadezen in het bezit van een kleuren televisie zullen zijn, terwijl, naar men verwacht, dit aantal tegen het einde van 1970 tot 1.1 miljoen zal zijn gestegen. Men heeft dus hoge verwachtingen van de verkoop van de kleurentelevisies. Deze verwachting is ook niet ongegrond, want gedurende de eerste zes maanden in 1966 zijn er 19.000 toestellen verkocht; 7000 meer dan het totale aantal in 1965. De **Electric Industries Association** in Canada verwacht dan ook een gestadige toename in de verkoop, zoals blijkt uit hun voorlopig opgemaakte berekeningen: 102.000 in '67; 164.000 in '68; 229.000 in '69; en 289.000 in '70.

In Amerika is men eveneens optimistisch gestemd. Daar verwacht men dat het aantal kleuren televisie bezitters in 1968 zal zijn verdubbeld en tegen het einde van 1970 zal zijn geklommen tot 23 miljoen.

Momenteel doet zowel de koper als de winkelier nog voorzichtig aan. De vraag is nog steeds: maakt het nu zoveel verschil of men een kleuren- of een zwart-wit film ziet? Vooral betwijfelen sommige adverteerders het of het voor hun artikel de moeite waard is om er een $1200 meer tegen aan te gooien om het publiek hun waar in kleuren voor te houden, zodat de reclame op zo'n $3700 komt. B.v. in geval van een veel geadverteerde reclame als aspirine. Op de duur zullen dergelijke bedrijven toch overstappen op de gekleurde reclame, maar velen van hen houden het momenteel nog bij het oude. Zo denken alle bedrijven er echter niet over. En kleuren reclame van voedsel gaat er bij het publiek veel beter in dan een reclame op zwart-wit. Met kleren en meubelen is dit precies zo. Aangezien de t.v. zonder reclame niet kan bestaan is de houding van de adverteerders voor de t.v. beheerders van groot belang.

Wat de programma's betreft zal men er rekening mee moeten houden dat de huidige kleuren televisie bezitters voor het merendeel tot de middenklasse behoren, die aan de programma's hogere eisen stellen.

Toch staat het wel vast dat na enkele jaren de kleuren televisie de totnogtoe gebruikelijke zal verdringen. De toestellen zullen langzamerhand goedkoper worden, zodat de wit-zwart toestellen uit de mode gaan.

Er zit dus wel muziek in de kleuren televisie business!

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN

per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.

WESTON, ONT.

Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:

21 dagen vliegreis

MONTREAL-AMSTERDAM

$ 335.00

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

Fiat doet haar intocht in Polen

Het schijnt dat de Fiat de favoriet is van de westerse communisten. Eerst heeft Rusland besloten een Fiat fabriek in haar land te laten bouwen, die in 1970 2,000 auto's per dag hoopt te produceren. En onlangs heeft Polen een contract met de Fiat fabrieken afgesloten. Het betreft een 40 miljoen dollar voor de jaarlijkse produktie van 35.000 auto's van het middelgrote soort Fiat 1500. De Zeran fabriek dichtbij Warschau, die momenteel de Poolse Warszawa auto's produceert, zal in 1967 eveneens Fiat auto's produceren. Het Warszawa merk blijft nog wel op de markt, maar is als personenauto te duur en het model te ouderwets.

Bovendien heeft de Poolse regering een overeenkomst gesloten met de Joegoslavische Crvenz Zastava fabrieken, die eveneens Fiat auto's produceren.

Men krijgt de indruk dat de regering Polen op wieltjes wil laten lopen, want in Engeland heeft het in mei bij Leylands dieselmotoren, auto-onderdelen en chassis besteld. Bij de spaanse fabriek Pegaso heeft men voor een $3 miljoen aan vrachtwagens besteld.

Polen kan ook gerust nog wat meer auto's gebruiken, alvorens men moeilijkheden krijgt met verkeersopstoppingen. In 1965 waren er slechts 290.000 personenauto's, 197.000 vrachtauto's en 26.400 bussen op een inwonertal van 31 miljoen.

Maak Uw keuze uit meer dan dagelijkse KLM vluchten tussen Canada en Nederland !

Vraag Uw Reisbureau Uw reis per KLM te regelen en trek Uw voordeel uit de volgende "Plus Points":

Lagere 21-daagse excursietarieven, "economy" klasse naar Amsterdam:

Van:

Montreal	$335.00
Toronto/Hamilton	381.00
Winnipeg	461.00
Calgary/Edmonton	535.00
Vancouver	575.00

- Vlieg nu naar Nederland, betaal later.
- Betaal hier voor de reis van familie of vrienden naar Canada. De KLM reikt de biljetten in Nederland uit.
- Indien U in het Westen van Canada woont; neem de trein naar Uw KLM vlucht vanuit Montreal, en spaar!

KLM

ROYAL DUTCH AIRLINES

HOLLANDSE DEKENS

Nimmer tevoren hadden wij zo'n prachtige collectie dekens voor zulke lage prijzen.

VRAAG UW LEVERANCIER OM ZE U TE LATEN ZIEN.

Gemaakt van "man-made" wonder-vezels (zoals Fibranne en Fibrenka) welke wol evenaren en in vele gevallen overtreffen, behalve . . . in prijs.

WARM, KLEURECHT, GEMAKKELIJK TE WASSEN, MOT-ECHT EN . . . VOOR PRIJZEN VEEL LAGER DAN WOLLEN DEKENS.

Door old-country vakmensen geweven in unieke moderne patronen in gloedvolle kleuren.

Leverbaar in 1- en 2-persoons maten.

1-persoons maat reeds vanaf $8.95

JANKOK LIMITED

Willowdale, Ontario — Importeur

OM HET LEVEN VAN ONS KIND

door MRS. ROBERT DYKSTRA

(1)

Het is nu drie maanden geleden, dat zij de zware hartoperatie moest ondergaan, en ik zie haar buiten in het grasveld huppelen vol levenslust. Met een gezonde kleur op haar wangetjes en glinsterende oogjes brengt ze me even later een bosje gele bloemen, het vierde die morgen. Het zijn gewone paardebloemen (toch wel heel mooi als je er goed naar kijkt). Maar mij brengen ze heldere zonneschijn.

Met een, "For you mom, aren't they beautifi?" is ze al weer verdwenen.

Zoekend naar een glas voor de bloemetjes gaan m'n gedachten weer terug naar de dag, dat haar leven als het ware aan een zijden draad hing. Iedere dag opnieuw zijn we dankbaar, dat onze hemelse Vader in Zijn goedheid ons dit kind weer teruggaf. Vier jaren van spanning, angst en hoop liggen achter ons. Het waren jaren waarin we leerden dankbaar te zijn voor de zegeningen van dag op dag, waarin we ondervonden wie onze vrienden waren door hun oprechte medeleven. Ik schrijf het neer in de hoop, dat anderen er door mogen leren en het hen tot zegen zal zijn.

Ze werd ongeveer tien dagen te vroeg geboren en woog zes pond. Op het moment van de geboorte vroeg de dokter mij of mijn bloed in orde was. Deze vreemde vraag wekte meteen het wantrouwen in mij op, dat er iets met de baby niet in orde was. En hoewel hij ontkennend antwoordde, viel het me op dat haar kleur niet goed was.

Wij waren heel blij met dit kindje en noemden haar Andrea, naar haar grootmoeder. Haar tweede naam, Joy, vertolkte onze blijdschap om dit nieuwe leven, dat aan ons werd toevertrouwd.

Ons eerste kind, een zoon van nu drie jaar, mocht ik zeven maanden zelf voeden. Zoals dit vaak gebeurt met de eerste baby, maakte ik me gauw ongerust als er iets niet helemaal in orde was. Maar hij was een gezond en opgewekt kereltje en met blijdschap zagen wij hem opgroeien. Ik had me voorgenomen om me dit keer niet onnodig ongerust te maken. Toen gedurende het verblijf in het hospital de voeding niet naar wens verliep, dacht ik: "Als we eerst maar rustig thuis zijn, zal het wel beter gaan."

Een week nadat wij uit het hospital waren, moest ik met haar naar de dokter voor normaal onderzoek. Zij was echter nog op precies hetzelfde gewicht als toen ik het hospital verliet. Wel was het me opgevallen, dat zij nooit huilde van de honger. Als ik haar na veel moeite wakker had, dronk zij heel weinig.

De dokter meende, dat ik niet voldoende voeding had. Ik moest er een fles bij gebruiken en dan iedere drie uur voeden. Maar ze wilde de fles niet nemen en ging voortdurend braken. Het nam ruim een uur haar te helpen, en dan twee uur later was het alweer tijd voor de volgende voeding.

Ik kreeg de indruk, dat ze gauw moe was.

Na een vermoeiende week hoopte ik, dat ze gegroeid was. Haar gewicht was echter iets gedaald, en de dokter, die erg ontevreden was, zei, dat ze helemaal aan de fles moest. Ik smeekte de dokter om me nog een week te laten proberen, want ik was ervan overtuigd, dat ik wel voldoende voeding had. (Ik kreeg zelf veel last van de borst en kon 's nachts niet slapen van de pijn.) Ik meende, dat zij niet voldoende kracht had om te drinken, maar volgens de dokter was dat onzin. Ze was goed gezond, zei hij. Met tegenzin stemde hij toe en met nieuwe moed begon ik opnieuw. Maar het was niet veel beter dan de vorige week.

Het braken werd erger en ik kon er van op aan, dat haar eten er na iedere voeding weer uit kwam. Met lood in de schoenen ging ik naar de dokter. Dit keer was ze 1½ ons gegroeid.

Ik moest haar nu helemaal overschakelen op de fles. Zelf was ik echter ziek van de pijn in de borst. Door de koorts kon ik niet op mijn benen blijven staan.

Hoewel ik hoopte, dat dit de oplossing zou zijn, ging ik toch met een ongerust hart naar huis. Ergens leefde de angst, dat dit kindje iets scheelde. Op mijn herhaald verzoek of de dokter haar goed wilde onderzoeken, zei hij, dat dit niet nodig was, omdat ze gezond was.

De dagen waren zenuwslopend. Ik vertelde mezelf, dat ik overbezorgd was omdat ik oververmoeid was. En ik had me wel zo voorgenomen me niet zo gauw zorgen te maken!

Ik probeerde de zorgen van me af te zetten. De volgende twee weken waren moeilijk, omdat ik niet teveel mocht drinken, terwijl ik koorts had en het weer warm en droog was. Maar dit was niets bij de angst, die me soms aangreep en waar ik eigenlijk nooit vrij was was. Mijn man hielp me vaak 's nachts met de baby. Geduldig kon hij uren met haar op de arm heen en weer lopen als ze klagelijk huilde. Bovendien vroeg ons zoontje van drie jaar, Henry, aandacht.

Vóór de baby kwam had ik mezelf er op voorbereid, dat hij mogelijk jaloers kon zijn. Wij gaven hem een beer, die hij een bad mocht geven als zijn zusje een bad kreeg. Ook mocht hij helpen met poeder aangeven, schone kleertjes halen, enz.

Maar de baby vergde al mijn tijd, hoewel ik erg geduldig moest zijn met Henry, die wel erg gemakkelijk maar ook erg gevoelig was. Toen hij begreep, dat de baby vaak ziek was en mommy niet veel tijd voor hem had, werd hij stil en verdrietig.

Op zekere dag, toen de baby voor de zoveelste maal alles opgaf, zodat ik geen schone kleertjes meer had, terwijl ikzelf, de tafel, de muur en de vloer ondergespat waren, werd het me teveel. Ik ging er bij zitten huilen. Het gaf me een gevoel van opluchting. Juist toen kwam Henry binnen en keek me met verschrikte ogen aan. Op zijn manier hielp hij alles schoonmaken en zei toen even later: "Mommy, don't cry, we'll pray Jesus to make Andrea better again."

Dit deed me goed. Hij begreep, hoe klein hij ook was, dat ik niet huilde om de vieze boel, maar dat het ging om Andrea. 's Avonds, na zijn avondgebedje, heeft hij alles aan Jezus verteld op zo'n vertrouwelijke manier, dat hij mij beschaamde.

Hij had aandacht nodig, en dit was belangrijker dan dat het huis tot in de puntjes verzorgd is.

De baby groeide wel enkele onsjes, maar de dokter was niet tevreden. Ze gaf steeds over, meestal direct na de voeding. Ze kreeg er tabletjes voor, die ik haar moest geven een half uur voor de voeding om haar maagje te kalmeren. Maar ook dit kwam er weer uit. Meteen moest ik er weer een geven. Ze werd er inderdaad kalmer van, maar zo dat zij gedurende de voeding niet langer dan enkele minuten wakker kon blijven.

Ook maakte ze soms vreemde geluiden, alsof ze het benauwd had.

Na twee dagen hielpen ook de tabletjes niet meer en wilde de dokter haar voor observatie in het ziekenhuis hebben. Zij was toen drie maanden oud. Twee weken bleef ze in het hospital en iedere dag ging ik er heen.

Ze kreeg een verdovend middel, werd om de 2½ uur gevoed en groeide in die tijd tien ons.

Ik vroeg de dokter of hij ook een specialist wilde raadplegen. Hij vond dit niet nodig omdat ze niets mankeerde dan alleen dat zij een klein maagje had. Ik geloofde er niets van. Als dit zo was, zou zij vaker honger moeten hebben. En het overgeven kon daarin toch zijn oorzaak niet hebben? Maar ja, wie was ik om het beter te weten dan de dokter? Twee keer gebeurde het, dat een nurse mij vroeg of dit soms de eerste baby was (of liever ze stelde het vast). Meteen liet ze er op volgen, dat ik dan nog moest leren, hoe je een baby moet voeden.

De eerste keer overrompelde het me zo, dat ik geen weerwoord had. De tweede keer had ik mijn antwoord klaar, maar zal het hier niet herhalen.

Thuisgekomen moest ik nog een week doorgaan met het medicijn, maar langzamerhand ging ze weer minder eten. Wij hebben alle baby formula's geprobeerd, maar het resultaat was gelijk. Ze groeide heel langzaam en de melk, die ze het best kon verdragen was een poeder, die in de fles op karnemelk leek. Het overgeven bleef echter hetzelfde. Ik vroeg me af of ik ergens fouten maakte. Ik las veel over zuigelingenzorg en stipt volgde ik de orders van de dokter op. Ik kookte alles wat voor de voeding van de baby werd gebruikt. In een boekje hield ik bij hoeveel voeding ze gebruikte, en wanneer het er in bleef. Er waren dagen dat ik maar twee natte luiers van haar had. Ik was echt blij als ze voor en na de voeding nat was; het was een teken dat ze er toch meer vocht inhield dan ik dacht, als ik voor de zoveelste maal de tafel en de vloer waste.

Toen zij wat ouder werd begon ze het naar te vinden als haar voeding weer terug kwam. Ze deed dan ook erg haar best het weer weg te slikken. Hierdoor gebeurde het vaak, dat ze zich met ademhalen verslikte en het benauwd kreeg.

Iedere week werd ze gowogen en na enkele maanden zei de dokter, "Oh well, it's a gain", ook al groeide ze meestal niet meer dan twee ons. Al was ze vaak ziek, ze zag er toch goed uit, zodat onze familie en vrienden zich onze bezorgdheid maar moeilijk konden voorstellen.

We waren dankbaar dat ze iets sterker werd en toen ze twaalf maanden was alleen kon zitten. Maar in mijn hart wist ik, dat dit kindje iets scheelde. Er moest ergens iets niet in orde zijn. Maar wat? Geestelijk was alles in orde; ze was haar leeftijd-genoten flink vooruit.

Er wordt wel eens beweerd, dat ouders als het ware blind zijn voor de zwakten van hun kinderen. Ik geloof dit niet. Als de verhouding tussen moeder en kind is, zoals die zijn moet, dan kent de moeder haar kind juist door en door. Ze ziet scherper dan iemand anders.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $3.00
Engagement-announcements ... $3.00
Marriage and anniversaries ... $5.00
Notifications of death ... $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

On September 15, 1966 the Lord entrusted to us a baby girl

PATRICIA ANN

Mr. & Mrs. G. Kromhout and Neil.

R.R. 1, Canboro, Ont.

Mr. and Mrs. D. Hoolwerf wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

JOYCE ANN

to

Mr. JOHN DE WILDE

the Lord willing on Saturday, October 8, 1966 at 3 o'clock at the Christian Reformed Church, 63-67 Taunton Road, Toronto.

Rev. L. Slofstra officiating.

Due to a misunderstanding, would the gentleman who phoned Toronto 741-5692 for a

RIDE TO VANCOUVER

please contact the same number again?

HUISHOUDSTER

gezocht door familie in Toronto, wonende dicht bij Yonge Subway Station. Eigen kamer en badkamer. Salaris kan overlegd worden. Voor een onderhoud schrijf s.v.p. aan no. 1911, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

GOED ONDERHOUDEN HUIS

te koop in Hamilton, Ont., dicht bij bus, kerken en winkels. Geschikt voor groot gezin, eventueel met kantoor aan huis. Kan ook gemakkelijk in tweeën bewoond worden (2 badkamers, moderne keuken beneden, beknopte keuken boven). C.V. oliestook, flinke tuin, garage, brede inrit. Hypotheek beschikbaar. Brieven onder nummer 1910, aan Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont.

Wellandport Calvinistic Christian School heeft een in prima staat zijnde

1960 MERCURY SCHOOLBUS

te koop, met 54 zitplaatsen en 1966 licence. Voor verdere informatie contact Mr. G. VanderKomer, R.R. # 1, Fenwick, Ont. Phone 892-2821.

Due to increasing enrollment, the Calvinistic Christian School at Wellandport, Ont. is in need of a

FULL-TIME TEACHER

for the primary grade, and a

PART-TIME TEACHER

due to illness. Applications to H. K. Bergsma, Principal, R.R. # 1, Wellandport, Ont.

Wanted:

ADOPTIVE PARENTS

for lovely two-year-old girl, half negro. Baptized in Chr. Ref. Church. Contact: Rev. L. Mulder, 3416 New St., Burlington, Ont.

Burlington Choir needs

DIRECTOR

Anyone interested please call 634-5749.

For sale: Well-established

SHOE REPAIR BUSINESS

No competition. Please write P.O. Box 576, High River, Alta.

---

100 Acre Dairy Farm

6 Kamer huis, grote barns. Silo. Alle nodige machinerieën. Melkcontract met Holstein vee. Contract voor 6000 broilers. Lichte grond, 19 mijl vanaf Hamilton, Ont. Vraagprijs $45,000.00. Down $12,000.00.

Jack Bylsma

REAL ESTATE

1607 King St. East, Hamilton, Ont.

Phone LI 9-3894

Harry Den Haan

Tax Consultant

(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

Heden nam de Here tot Zich Zijn kind, onze zeer geliefde man, vader, grootvader en overgrootvader

BERNARDUS MOBACH,

in de ouderdom van 74 jaar.

Psalm 68:2 (ber.).

Franeker:
P. Mobach—Offinga.
Utrecht:
M. Mobach.
A. Mobach—Gaasenbeek.
Westbroek:
A. L. van Oostrum—Mobach.
A. van Oostrum.
Arnhem:
J. Mobach.
M. J. Mobach—De Vries.
Maarssen:
Tj. Mobach.
A. A. Mobach—v. d. Berg.
Franeker:
H. W. Mobach.
D. Mobach—Lemstra.
Hamilton, R.R. # 2:
O. Mobach.
A. Mobach—Oosterveen.
Loosdrecht:
E. Verkerk—Mobach.
B. Verkerk.
Klein en achterkleinkinderen.

Franeker, 6 september 1966.
Godsacker 26.

On September 16th, the Lord has taken up into His glory, our dearly beloved husband, father and grandfather

JACOBUS VAN BOLHUIS,

at the age of 61 years.

"God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
Maar eeuwig Zijn verbond gedenken;
Zijn woord wordt altoos trouw volbracht,
Tot in het duizendste geslacht;
't Verbond met Abraham, Zijn vrind,
Bevestigt Hij van kind tot kind."
—Psalm 105:5.

Rexdale, Ontario,
31 Waltham Dr.
September 16, 1966.

Rexdale:
G. van Bolhuis, wife.
Rexdale:
G. vanden Hof-van Bolhuis.
W. vanden Hof.
Rexdale:
B. Bremer-van Bolhuis.
J. Bremer.
Westhill:
E. van Bolhuis.
T. van Bolhuis-Huizinga.
Kleinburg:
F. Steenhuis-van Bolhuis.
R. Steenhof.
Rexdale:
J. W. van Bolhuis.
Burlington:
M. Nobels.
And grandchildren.

Management and staff of Knob Hill Furniture and Appliances Ltd. extend their sincere sympathy to Mr. E. VAN BOLHUIS and family in the loss of their father.

De Vrouwenvereniging "In 's Konings Dienst", Duncan, B.C. betuigt hiermede haar diep medeleven met haar lid Mrs. VISSER, by het plotselinge overlijden van haar man.

Gezang 27 vers 1 & 2.

Het Bestuur.

Op 17 september 1966 nam de Here tot Zich, in de volle verzekerdheid van zijn geloof, onze geliefde vader en grootvader

PIETER DYKSTRA,

op de leeftijd van 66 jaar, geliefde echtgenoot van H. Dykstra—Greydanus.

Rotterdam:
L. Willemstein.
S. Willemstein—Dykstra.
Ridgeway (Ont.):
K. Dykstra.
S. Dykstra—van der Loo.
Capelle a/d Yssel:
H. Lollinga.
A. Lollinga—Dykstra.
Rotterdam:
H. Dörr.
N. Dörr—Dykstra.
Smithville (Ont.):
D. Bremmer.
T. Bremmer—Dykstra.
Oranjestad (Aruba):
P. van der Slik.
J. van der Slik—Dykstra.
17 Kleinkinderen.

Correspondentie adres:
Vossepad 18, Rotterdam 24.

FARMS TE KOOP

240 Acre, een paar mijl van Ingersoll aan de hoofdweg. Land is in excellente conditie, sandy loam. Twee prachtige huizen, van alle gemakken voorzien. Grote L-shape barn is uitgerust met stall cleaner, 50 stanchions en veel boxstalls. Nieuw melkhuis, bulktank. Heeft melkcontract. Met de farm gaat de gehele oogst, machines en 70 stuks vee, Holstein, en enige zeugen. Dit is een van de mooiste farms ooit door ons te koop aangeboden.

150 Acre, 4 mijl van Woodstock, met stock en implements. Holstein vee. Prijs $45,000 met $10,000 down en $200 per maand.

130 Acre met melkcontract, aan de hoofdweg. Land is geheel bewerkbaar. 50 stuks vee en een complete lijn moderne machines. Mooi dubbel huis. Totale prijs $45,000 met $13,000 down, doch voor een goede farmer met goed crediet kan dit gekocht worden met $7,000 down. Direct te aanvaarden, daar de eigenaar ziek is.

Een **20 acre farm** met prachtig huis en grote barn ingericht voor 70 zeugen en in excellente conditie. Prijs $20,000.

Tevens een complete lijst van dairy- en tabaksfarms. Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga

Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigen

Henri Bouckaert

Realtor, Aylmer, Ont.

BROILER FARMS

26,000 quota, 55 acres, 2 new barns, tractor, spreader, propane gas, small house, $85,000.—.

15,600 quota, 3½ acres, excellent highway location, town water and gas. Very good house, some fruit, $50,000.—.

6100 quota, 2½ acres, ideal location, good barn, also barn equipment for 20 sows, good brick house. Full price $28,000.—. Favourable financing.

Turkey Broilers, 50,000 sq. ft., 1 new barn, 3 older, good highway location, town water and gas, solid brick house, some fruit. Asking $85,000.—.

Call or write

GERRIT OTTEN

P.O. BEAMSVILLE, ONT.
Phone 563-7904

AGENT FOR HAROLD JARVIS REAL ESTATE, GRIMSBY, ONT.

Communistische propaganda in religieus gewaad

Chinezen en Russen verkopen sinds enige tijd boeken, die er als bijbels uitzien, maar Marxistische en anti-westerse propaganda bevatten in godsdienstige vermomming.

In Zuid-Korea is een vervalst Lucas evangelie met anti-Amerikaanse karikaturen en daarbij passende kwaadaardige onderschriften veel verspreid.

De inhoud is uitsluitend tot anti-westerse propaganda beperkt. De band wordt er eenvoudig voor gebruikt om de Chinese propaganda gemakkelijker te verspreiden. Voor zover tot dusver kan worden waargenomen vinden deze boeken in de ontwikkelingslanden in Azië en Afrika, waarvoor ze in het bijzonder zijn uitgegeven, weinig weerklank.

De uit sowjet-bronnen afkomstige "Bijbels" houden zich in tegenstelling tot de vervalste "Evangeliën van de Chinezen nauw aan het voorbeeld van de Bijbel, en de propaganda is handiger. Milton Obenga, een jongeman uit Kenya, berichtte daarover onlangs in het in Nigeria verschijnende dagblad de "Daily Telegraph". Hij deelde mee dat communistische boekhandelaren en tijdschriftenverkopers de "Echte Bijbel", de "Geïllustreerde Bijbel" en "Geschiedenissen uit de Bijbel" verkochten. Alleen de laatste van deze drie uitgaven van de "Bijbel" herinnert aan de grove Chinese propaganda. Zij bevat bijbelse gelijkenissen en geschiedenissen, die — evenals die in het vervalste Lucas Evangelie — door actuele karikaturen aanschouwelijk worden gemaakt. Zo zien we Kain als een Amerikaanse soldaat, die in Senegal Afrikaanse vrouwen aanranden; Britse "Imperialisten" die in Oost-Afrika land in bezit nemen. De enige "eerlijke" mensen zijn altijd die met de hamer en de sikkel.

De "Echte Bijbel" wordt door de Russische Academie van Wetenschappen uitgegeven, en is reeds in het Engels, Frans, Kishuaheli en Portugees verschenen. Formaat en druk van deze boeken vertonen veel gelijkenis met de gebruikelijke zendings-bijbels. De schrijvers van de "Echte Bijbel" hebben de echte Bijbel opnieuw geschreven, opnieuw uitgelegd en een actuele vorm gegeven. Milton Obenga schrijft: Zij wil de "leugens en onwaarheden" in de christelijke Bijbel ontmaskeren. Hoofdstuk na hoofdstuk en vers na vers "bewijst" ze dat de christelijke Bijbel een opeenstapeling van leugens is, samengebracht door "imperialistische hyena's met het doel koloniale uitbuiting te bedrijven". De communistische bewerkers geven weliswaar toe dat een arm Palestijns mens, met de naam van Jezus, zoon van Maria en Jozef, in Bethlehem werd geboren en in Nazareth opgroeide. Maar in haar uitlegging van de daden en de leer van Jezus wijkt de "Sowjet Bijbel" belangrijk van de Bijbel af. Jezus, zo beweert ze, stichtte een "groep voor sociale gerechtigheid, die een vreedzame strijd voor de armen en onderdrukten voerde"; toen Hij had ingezien dat Hij door een vreedzame overtuiging geen gerechtigheid voor de armen kan bereiken, heeft Hij, die "naar zijn aard een Marxist en revolutionaire leider van de onderdrukte mens is geweest, "gewelddadige en revolutionaire methoden aangegrepen, die de bestaande orde en de economische belangen van het reactionaire Jodendom in gevaar brachten".

Het Christendom, zo gaat de "Echte Bijbel" verder, is als een machtsmiddel van de reactionaire en feodale klassen uitgevonden, die zich de gedachtengang van Jezus eigen gemaakt en voor hun eigen slechte plannen misbruikt hebben, begonnen met het religieuze kolonialisme te vergelijken met de kruistochten ... tot aan de christelijke zendelingen, die de kolonisering van de Europese imperialistische machten in Afrika en Azië inleidden". Zou Jezus terugkeren "dan zou Hij de misdadigers, die in Zijn naam de volkeren van Afrika onderdrukten en uitbuitten, uitdrijven".

De "Geïllustreerde Bijbel" tenslotte, de derde van deze vervalsingen, houdt zich "afgezien van enige kleinere, maar betekenisvolle veranderingen" min of meer getrouw aan de tekst van de Bijbel. Doch 90% van de bijbelse gebeurtenissen wordt in afbeeldingen weergegeven, waarbij de communisten zich grote inspanningen hebben getroost om het gewenste doel te bereiken. Dit doel is een propaganda-aanval naar twee zijden uit te voeren. De Sowjets grijpen niet slechts het westelijk imperialisme aan, maar ook hun Chinese tegenstanders in Afrika: Alle positieve en goede karakters — zoals Jezus, Maria en Jozef — worden als zwarten uitgebeeld, terwijl de slechte en negatieve typen niet zo iets als de blanke huidskleur hebben, zoals de Russen zelf, maar geel en met spleetvormige ogen worden afgebeeld.

Uit: De Wekker.

Dairy Farm with Double House

Cattle, Machinery & Milkcontract

120 acres richly producing land, 40 head of Holstein cattle and a full line of good machinery.

Large, real duplex house, each apartment consisting of: Livingroom with fire place, kitchen, diningroom, bathroom and 3 bedrooms. Basement with oil furnace.

Good barn with stanchions & waterbowls, silo, milkhouse with bulk-cooler and other farm buildings.

All hay, straw and grain included in sale.

Milkcontract with one of the best dairies in the area.

Milk-income over $8,000.—, plus good income of cattle sales. ASKING PRICE $56,000.—. Open for offer.

DOWNPAYMENT ONLY $9,000.—.

Balance back to vendor at 6%, monthly payments only $250.— to include principal and interest.

See us for dairyfarms, beefcattle farms in all sizes, with or without machinery and life-stock.

K. KRAAY, Real Estate Broker

2 JULIANA CR. PHONE 934-1813 ST. CATHARINES, ONT.

—KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS—

EXCLUSIVE LISTING

FOR SALE

Modern 260 acre Dairy Farm, mostly irrigated. In addition to this 500 acre lease.

Full line of farm machinery and approx. 365 head of Holstein dairy cattle. About 200 cows milking. Milk quota 4300 lbs. per day. Gross annual income milk and cattle sales roughly $90,000.

Total price $390,000. Some terms available at reasonable interest rate.

This farm is located only 5 miles from the city of Lethbridge, South Alberta.

Additional land available in neighbourhood.

For further information write

C. WISKERKE

c/o Anderson Agencies
Metropolitan Bldg.
Lethbridge (South Alta. - Canada)

FOR YOUNGER CATECHUMENS AND EVANGELISM:

From Genesis to Revelation

by Rev. S. VISS Jr.

28 lessons, 52 pages

Price per copy $1.00

FOR ADVANCED CATECHISM CLASSES:

By Grace Through Faith

by Dr. R. KOOISTRA

23 lessons, 96 pages

Price per copy $1.50

ORDER FROM YOUR BOOKSTORE OR FROM THE PUBLISHERS

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312 Station B Hamilton, Ont.

Kerknieuws

Beroepen

te Niagara Falls, Ont., J. A. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

te Aylmer, Ont., G. H. Rientjes te Graafschap, Mich., U.S.A.

Bedankt

voor Hamilton (Mountain), Ont., J. Van Harmelen te Whitby, Ont.

Aangenomen

naar Calgary (Maranatha), A. A. Van Geeste te Blenheim, Ont.

Het Rassenvraagstuk en de Gereformeerd Oecumenische Synode

Inzake het vraagstuk van de rassenverhoudingen waren thans alle drie de rapporten van de regionale commissies reeds gereed. Verder werd de interim-commissie geconfronteerd met een verzoek van de samenroeper der rapporterende commissie om een vergadering in Zuid-Afrika te houden van de samenroepers der drie regionale commissies, tezamen met de secretaris-generaal van de G.O.S.

In verband met de aard van de problemen waarmee de onderhavige commissie te doen kreeg, besloot de interim-commissie deze vergadering toe te staan en er de nodige financiën voor beschikbaar te stellen.

Dit betekent dat onze landgenoot, mr. C. J. Verplanke (afkomstig uit de Christelijke Gereformeerde Kerken, die ook deel uitmaken van de G.O.S.) als samenroeper van de Europese regionale commissie naar Zuid-Africa zal gaan om hier te overleggen met prof. dr. J. H. Kromminga en dr. Schrotenboer uit de Verenigde Staten, en met prof. dr. F J. M. Potwordt dat zij gezamenlijk wel een week of drie, vier nodig zullen gieter uit Zuid-Afrika. Verwacht hebben voor hun studie en onderzoek.

De interim-commissie drong er op aan dat de commissie voor de rassenverhoudingen "een zo diepgaand mogelijke studie en onderzoek over het rassenprobleem zal verrichten teneined een zeer gedegen rapport aan de G.O.S.-bijeenkomst in Amsterdam in 1968 te kunnen voorleggen".

—Centraal Weekblad.

INGEZONDEN

Capituleren of doorgaan?

Ergens in het oosten van Ontario woont een trouw lid van het Comité voor Recht en Vrijheid (C.J.L. Foundation). Met intense belangstelling volgt hij het werk dat de Foundation doet. Al jaren lang heeft de Foundation dankbaar zijn geregelde bijdragen ontvangen.

Er zullen ongetwijfeld velen zijn die, net als deze broeder, de zaak voor sociale gerechtigheid niet alleen met hun geld maar ook met hun gebeden steunen. Deze broeder doet echter nog meer. Nadat de Foundation een grootscheepse actie op touw zette en de mensen "Dollar for Justice" begonnen op te sturen ten bate van het Vrijheids Fonds, heeft hij gezegd: "Ik ga zelf wat doen". Hij vroeg de Foundation om propaganda lectuur. Hij maakte plannen en vroeg andere mensen hem in het verwezenlijken van die plannen te helpen. En die hulp kreeg hij. Met vijf man zijn ze op pad gegaan om leden te winnen voor de C.J.L. Foundation. En het resultaat? Meer dan veertig namen konden worden toegevoegd aan de steeds groter wordende lijst van C.J.L. donateurs! Hij schreef ons: "U kunt nog meer verwachten".

Deze actieve werkers beseffen dat het de taak is van alle Christenen om de strijd tegen de machten van het ongeloof vol te houden. Dat Hoogendoorn, Van Manen, Mostert en anderen in hun recht worden aangetast gaat hen aan het hart. En als dit recht tot in het hoogste gerechtshof moet worden verdedigd gaan ze niet moedeloos bij de pakken neerzitten maar blijven ze de zaak van recht en vrijheid steunen in het vaste vertrouwen dat de Here deze strijd tot een goede oplossing zal brengen.

Nu blijkt uit de reacties van sommige mensen dat niet iedereen er zo precies over denkt. Jammer is dat, "Menselijkerwijs gesproken," zo redeneren deze mensen, "moet er een berg van ongeloof verplaatst worden wil het werk van de C.J.L. Foundation slagen. En als je er met je kop tegen aan blijft lopen dan komt er een tijd dat je moet zeggen: 'Nu is het mooi genoeg. Hou er nu maar mee op'."

Menselijkerwijs gesproken.

Zij die de kracht van God's Woord kennen, weten dat, als men gelovig op de Here vertrouwt, men zulke bergen kan verzetten. Gideon en zijn kleine bende kenden dit vertrouwen, en, alhoewel ze toch ook maar nietige mensen waren, streden in de kracht van de Here en . . . overwonnen!

Kortgeleden ontvingen we een brief van een broeder die nu een jaar lang het blad van de C.L.A.C. **The Guide** kreeg toegstuurd. Met aandacht heeft hij de zaak van Mr. Hoogendoorn gevolgd. Toch trok hij in twijfel of het wel de moeite waard is om voor deze zaak te strijden en er zoveel geld aan te besteden. Klaarblijkelijk was dit een van de redenen dat hij zijn abonnement op **The Guide** liever niet vernieuwd zag.

Ondergetekende heeft deze broeder (wiens naam we niet zullen vermelden), op 13 september een brief geschreven die onvertaald als volgt luidde:

Dear Friend,

Please allow me to reply to your letter dated September 9, 1966. I am happy to learn that you have closely followed the case of Mr. Hoogendoorn and that you agree ". . . that no justice has been done to Mr. Hoogendoorn."

The remainder of your letter, however, puzzles me. Not only is it different from the tone of your initial remarks, it also seems to challenge your own assertion that ". . . no justice has been done to Mr. Hoogendoorn", when you write:

"What bothers me however is this: is it really worthwhile to fight for all this and spend that much money. There is so much money needed for so many other things. In helping the needy you show more Christianity, than fighting all the time under the heading "Principle".

"In my opinion, if somebody doesn't like to join a certain Union in a factory, why doesn't this person quit and seek employment elsewhere, where he doesn't have to join a Union or can join the Union of his own choice.

"More cases will come up and there is no end to it. There is no stop to it now, anyway.

"Much more could be said about it. I'm sorry to say that I do not wish to extend my subscription to **The Guide.**"

It is not my intention to bewail the fact that you no longer wish to receive our paper. After having read **The Guide** for one year, I do hope that you have learned that the CLAC and the C.J.L. Foundation are committed to freedom of association, because free men should have the opportunity to order their lives in accordance with their deepest convictions. Thousands of Christians are showing their concern, and are willingly parting with their money, in support of Mr. Hoogendoorn's crucial struggle for freedom of association, not only because his case is "worthwhile" fighting for, but primarily, because they are called by God to witness in faith. Therefore, they wish to assist Mr. Hoogendoorn and others who feel compelled by their conscience to refuse participation in a secular union. The CLAC and C.J.L. Foundation greatly appreciate this moral and financial support to continue their work guided by the Scriptures, in the awareness that this work is in vain unless the Lord blesses it.

Christians should never allow the forces of unbelief to close in on them, but instead, proclaim the implications of the Christian faith for all of life. The Rev. H. Van Andel in his What is Liberty? reminded us that ". . . it is also our duty to testify before governors and kings on Christ's account. As Christians we readily form organizations for Christian mercy in a world of misery. By the same token we have an organizational task in a sick society. We have to show that the gospel of Jesus Christ is effective in human life. This gospel of Jesus Christ should be a medicine, a remedy."

Should Christians then shy away from applying this remedy and piously reduce the meaning of their Christian faith to "helping the needy" in order to "show more Christianity"? Definitely not!

Should Christian then "quit and seek employment elsewhere" if they don't like the union at their place of work, and "light a candle and put it under a bushel" (Matt. 5:15)? Definitely not!

Should Christians, if they are denied the right to belong to the union of their choice, not demonstrate the crying need for legislation that will safeguard the Canadian workers' freedom to join the unions of their choice and to be represented by them? Yes, definitely!

Christians should unitedly join hands in witnessing to the redemptive power of Jesus Christ in labour and labour relations, and actively promote respect for and recognition of the God-given right to work. They have to show to the world that only through an obedient application of Scripturally derived principles can there be true justice and liberty in human life.

We have to see the danger of those threatening the very existence of the freedom to work. To cope with this threat will require much insight, courage and money.

Humbly obedient to our Sovereign Maker we must meet the challenge!

With Christian greetings.

We gaan rustig verder. Daarbij rekenen we op Uw morele en financiële steun. Dat U dit geeft en blijft geven is hoogst noodzakelijk!

S. De Jong,
C.J.L. Foundation,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

CHRISTIAN SCHOOL CALENDAR 1967

Price $1.00

SPECIAL RATES FOR SCHOOLS, P.T.A.'S, CHURCHGROUPS, ETC.

You'll find a difference in this year's calendar in that it has a much brighter appearance.

Through the use of six bright colors, we have improved its appeal over previous years.

The basic design and concept have also been changed. We were fortunate in obtaining the services of Toronto designer Mr. WILLEM HART. He chose a symbol for every month and illustrated it with an appropriate passage from the Bible.

The size of the calendar will be 8¼ X 12½, printed on heavy stock.

Religious and special holidays will be clearly marked.

Place your order as soon as possible and we'll send you your calendars by return mail

For more Information write to:

THE CHRISTIAN SCHOOL HERALD

212 Seneca Ave., Hamilton, Ont.

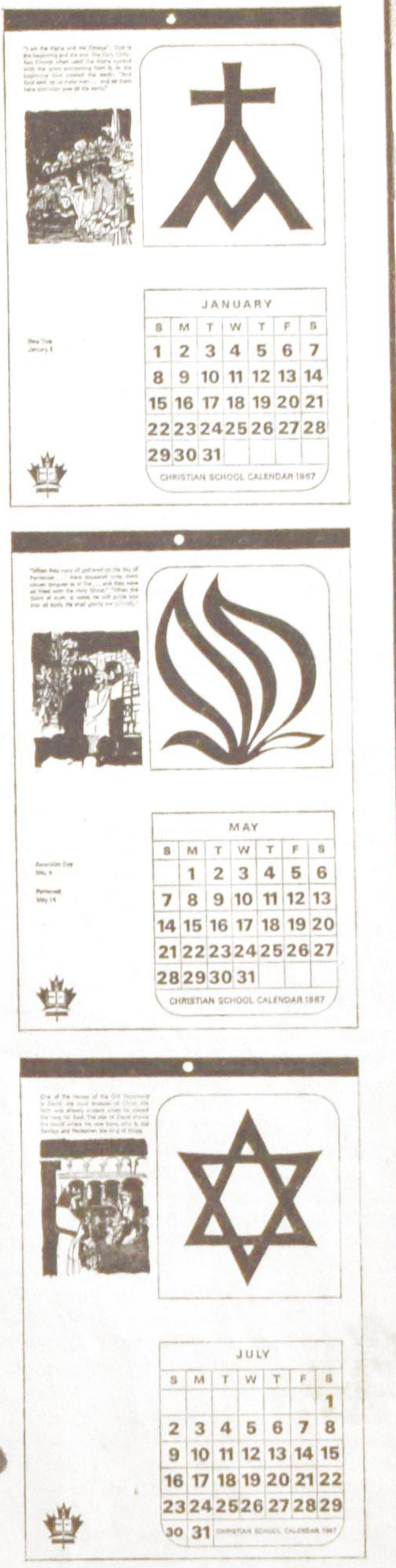

☆ FAMILIES WITH OLDER CHILDREN
☆ CHRISTIAN SCHOOL TEACHERS
☆ SUNDAY SCHOOL TEACHERS
☆ SOCIETIES AND EVANGELISM COMMITTEES

With your discussions and study of the Bible you can no longer do without

THE BIBLE, OUR GUIDE

by G. INGWERSEN

781 pages $5.50

Many have already profited by this publication.

IMPORTER FOR CANADA AND U.S.A.:

Woudstra's Book House

12028 - 81 STREET — EDMONTON, ALTA, CANADA

Loopt geen risico's met de spaargelden die U zoveel arbeid en inspanning hebben gekost. Beschermt ze - vermeerdert ze - op een spaarrekening bij de Royal Bank

ROYAL BANK
de bank voor de sparende man

Books You Should Read!

The Art of Christian Living. The Secret of Christian Family Living. Building your Spiritual Strength. Author: Ralph Heynen. Price $3.25 ea.

Chr. Book Centre
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario

ATTENTION UNIVERSITY STUDENTS

WHAT?	Calvinistic study clubs.
FOR WHOM?	All students having a genuine interest in studying current problems in the light of the Word of God.
WHY?	"To maintain and develop, among university students, the biblical view of life with respect to the various fields of learning."
WHERE?	At most of the universities in Canada.
WHEN?	Contact members of the local club at your university.
QUESTIONS?	Write to the secretary of the Federation of Calvinistic University Clubs, H. Brouwer, 640 A Waterloo St., London, Ontario.

The Association for Reformed Scientific Studies
in cooperation with
The Federation of Calvinistic University Clubs
announces a

Fall Study Conference

at
EDUCATIONAL CENTRE,
Mohawk Road and West 5th Street in Hamilton,
October 7, 8, 9, 10, 1966

Dr. H. HART will present "The Challenge of our age".
Prof. M. VRIEZE will lecture on "Revolution in the West".
This conference is a must for students and teachers. Those not directly and existentially involved in advancing integral biblical scholarship will not want to miss the invigourating Christian fellowship nor the new insights gained by all.

Keynote address — (open to public)
Prof. M. Vrieze on "NO ROOM FOR SPECTATORS",
October 10, 1966, 7:30 P.M.

REGISTRATION:
By mail — to Mr. P. VanBelle, 1259 Brant St., Burlington, Ont.
In person — October 7, 7:30 P.M. or October 8, 8:30-9:00 A.M.

Of U reist per vliegtuig, boot, trein of bus . . . alleen, met Uw gezin, met een groep, of U wilt een heel vliegtuig charteren: de beste verzorging krijgt U bij

VALENTINE TRAVEL SERVICE LIMITED

onder de deskundige leiding van . . .

LUCAS KOOPS

Wij zijn officieel vertegenwoordiger van alle vervoermaatschappijen. Wij komen zo mogelijk bij U thuis de reis regelen. Ons adres: **1642 Bayview Ave., Toronto 17, Ont.** (eerste stoplicht ten Zuiden van Eglinton Ave.). Open Maandag tot Zaterdag 9.00 tot 6.00 en volgens afspraak. Telefoon: 485-0336 (4 lijnen). Voor noodgevallen dag en nacht bereikbaar.

HI NEIGHBOURS!

Several days ago I happened to read an arresting title of a book: "Terror in the name of God", by Mrs. Simma Halt. With race riots so much in the news, I immediately associated it with this problem, but was surprised to learn it was not connected with the American situation at all.

The story is written about a group of people right here in Canada, namely in British Columbia, and their existence has created the strangest phenomenon this country has ever known.

It is the story of the Sons of Freedom or Doukhobors as they are also known. A tale which has become well-known in its latter stages; but which had its beginning in Russia way back in 1750.

The peasants in the Russian grain-belt launched a pacifist movement in those early days and attracted the attention of many important and influential people. They were led by Sylvan Koleskirov and the movement has been carried on by a series of leaders who have cynically exploited their followers for private gain.

The peasants were helped by Count Leo Tolstoy, a celebrated Russian novelist, who was a sympathetic champion of the persecuted Doukhobors. In 1899 Leo Tolstoy helped the first of the clan to emigrate from Russia to escape Czarist tyranny. At that time they settled, 7500 strong in the prairie province of Saskatchewan. They soon resumed their activities which they had abandoned in Russia. They call their leaders "spiritual men' 'and profess to seek freedom and peace to worship God as they see fit. But wherever they go, they and their peculiar practices create problems for the modern communities in whose neighbourhoods they settle.

Seeking peace, they have brought violence. This however, was not at all the intention of Count Leo Tolstoy, the novelist who guided them to their new land.

Recently it was disclosed that the novelist's daughter, Alexandra Tolstoy was taking part in the controversy to the extent of cautioning the Sons to give up their violent ways. In a strongly-worded letter, addressing the supposedly pacifist religious sect as "Dear Brothers and Sisters", Miss Tolstoy described Freedom leader Stefan Sorakin as "the unworthy man" and wondered: "Is it that among yourselves you can not find any good and wise man who could lead you?"

Sorokin, a refugee from Austria came much later than the original Doukhobors and became their spiritual leader in 1958. He lived — and lived well — of his followers until he had to leave Canada and was forced to flee to Uruguay.

Miss Tolstoy's letter was sent to the Sons of Freedom via the news magazine *Canada Month,* and she deplores the Freedomite violence, because she says it has caused the Canadian government to refuse her permission to bring new refugees from Communism into Canada.

Miss Tolstoy, now 81 years old wrote the letters from New York City, where she heads the Tolstoy foundation for assisting refugees from Communist lands. She herself is a refugee, who voluntarily became an exile from Russia in 1929. "I could not stand it any longer," she says, "I couldn't do the spiritual things I wanted to do."

In spite of the excellent advice they received, the Doukhobors have left behind them a series of violent illegal incidents numbering over one thousand. They have cost Canada more than twenty million dollars in court costs, and property damage, plus untold millions more in prison and enforcement costs.

The C.P.R. which incidentally gave them reduced rail fares when they emigrated from Russia, estimated that Freedomites' depradations since then have cost the company almost a million dollars.

There was the first nude march in 1902 from Kamsack, Saskatchewan, the exodus from the prairies to B.C. that began 6 years later, the assassination of Doukhobor leader Peter (the Lordly) Verigin, who along with 8 other passengers was blown apart when a train was dynamited in 1924, the endless succession of bombings, burnings and nude parades in the Kootenays. Then the now famous Long March from Krestova to Vancouver after several of their men had been locked in a mountain prison for terrorist crimes.

This march was led by the very capable Mrs. Florence Storgoff, better known as "Big Fanny." For two years by sheer power of her dominating personality she held together the Sons of Freedom sect, managed to give them some measure of discipline.

It was Big Fanny, the 280 lb. matriarch who led the bewildered group of social misfits in August 1963 from the Southeast Kootenay to the Br. Columbia coast, then into Vancouver and finally into Agassiz, to be near the more than 70 husbands and fathers, or brothers who were behind prison bars.

They decided to stay at the bottom of the mountain, putting up shacks, made of crate slats, cardboard, and reinforced with plywood when the temperature dropped. They intend to stay right there until their men are released, even though Big Fanny is unable to lead them any longer. She died of cancer in September 1964. It was indeed a pity that Big Fanny was unable to use her talents for leadership in a more constructive way.

One R.C.M.P. officer who accompanied the famous trek, voiced this opinion: If Fanny had decided to run a hospital or a department store, or almost anything, she would have been a success. She would have been a great woman if the circumstances had been different.

The inhabitants of British Columbia have watched them through their bombings, their hunger strikes, burnings, parades and trials and they have asked with the rest of Canada: What can be done to stop this chain of terror and violence?

The government has treated them with kid-gloves, for the past 50 years no one dared to be resolute enough to apply the government's policies effectively in order to force them to accept the Canadian way of life.

The solution and only hope for the future lies with the next generation, now growing up. Many young people have begun to drift away from the Kootenay Valley and find work in the cities nearby. This will eventually lead them to an education for all youngsters, similar to what Canadian children are receiving.

This is the hope expressed by Mrs. Halt and she knows the Doukhobors perhaps better than anyone else.

She has for the past decade commuted between Vancouver and the Kootenays and being a reporter she has been able to talk to them and find out what makes them tick.

When history records that the Doukhobors launched a pacifist movement, they may have fled because of the persecution of the Russian Czars, but their movements have been far from pacifist here. They are suspicious of any intervention by the government and prefer to be ruled by their own laws and practices.

Mrs. Halt always felt that the solution to the problem of the Doukhobors was to forcibly remove the children and educate them "our" way. It has not worked out that way but in a few years the difficulties will be removed, at least this we all hope for, when the younger generation of Freedomites will live among us and peacefully accept the Canadian way of life.

Greetings from

YOUR NEIGHBOUR

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

VIER NIEUWE PREMIEBOEKEN

EEN AANWINST VOOR UW BOEKENKAST!

Wij hebben onze lijst met premieboeken aangevuld met vier nieuwe pocketboekjes, waarvan U desgewenst een gratis exemplaar wordt toegezonden bij het werven van een nieuwe abonnee voor *Calvinist Contact.*

I. *Religie Zonder God,* door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

II. *Het Raadsel van ons Leven,* door prof. dr. J. H. Bavinck.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

III. *Zijn alle godsdiensten gelijk?* door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijke geloof als het allesomvattende antwoord.

IV. *De Slaande Hand,* van Hugo Kingmans, 2e druk.
Een vlot geschreven verhaal over een eigenaar van een meubelzaak die het tegen een concurrent moet afleggen en onder vele teleurstellingen dreigt onder te gaan.

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door dr. H. Mulder.
Dit boek brengt u in aanraking met het dagelijkse leven, de levensstijl en de gedachtenwereld van de eerste Christenen. Tal van vondsten uit de laatste tijd zijn door de auteur in dit boek verwerkt, waardoor geheel nieuw licht valt op een interessant stuk van de oude christelijke kerk.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearrbeid is is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

DE SLAANDE HAND, van Hugo Kingmans, 2e druk.
Een vlot geschreven verhaal over een eigenaar van een meubelzaak die het tegen een concurrent moet afleggen en onder vele teleurstellingen dreigt onder te gaan.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Greater Unemployment and Galloping Inflation

by HERMAN JONKER

The recent announcement by the Postal Union that it will strike if it does not get a 40-50% wage increase by Christmas, has emphasized that unions (not only the Railway Union and Postal Employee Union) are using the Longshoremen settlement as an example. A complete study of the motives behind labour strikes therefore must be undertaken by the government.

A few motives for striking can be distinguished. First there exists a general feeling among workers and unions that they have the "right to strike". Even Prime Minister Pearson recognized this right in his recent speech on television — being a liberal he has little choice. Whether a man has the right to strike, or whether he has any rights at all, is debatable from a biblical point of view; what is more definite is that if a man has rights, they are not unlimited rights. They must at all times be used responsibly and to God's glorification.

The right to strike is an integral part of unions today; without it they would not be as powerful and significant as they are today; with it they can do (on occasion) inflict irrepairable damage. But now that they have the strike, they feel that they must exercise their rights on occasion, and are thus motivated to strike.

Secondly, many people today have difficulty making ends meet. Our standard of living, keeping up with the Joneses, and inflationary pressures are in part responsible for this. Consequently they are constantly pressed for higher wages; the right to strike has given them the means.

Thirdly, some workers and unions are motivated by the irresponsible attitude of getting out of someone or something as much as they can, for their own betterment at the expense of others. An attitude of carelessness, recklessness, and selfishness characterizes these workers.

Fourthly many workers today are motivated by a dissatisfaction with the present set-up and a desire for change. A strike is as good a change as any — after all it may produce better incomes. The man who turns a bolt all day with the same muscular motions has difficulty seeing the purpose and joy of his work. The result is dissatisfaction with the work and an over-emphasis on the importance of the cheque. The dissatisfied, purpose-seeking work force has become impatient with a change for the better, and is gradually led to more irrational and radical demands and attitudes.

Since the Longshoremen Settlement, a fifth and more important motive for strike action has been added; namely the principle of justice. Why should one group of workers get a 30% wage increase and others only 10-15% while performing jobs that require similar degrees of ability and qualification? This new motive will prove to be a powerful weapon in the hands of the unions in the months to come. It is a motive introduced by the present Prime Minister of Canada when he and his government signed a 30% wage hike with Longshoremen in Ontario and Quebec.

What is the government to do under the present situation? It seems that the government has one of two choices; to give the unions what they want and let inflation run its course, or to curb inflation by wage-increase restraints and face union opposition and a possible wave of strikes. In either case, economic regression and increased unemployment will be the result. Besides these two courses, there appears to be no other course for the government to follow. The only other course open to them would be to offer smaller wage increases in the hope that the unions will be satisfied. This is the course that the government is now heading for; but whether it will succeed remains to be seen — certainly not, if the unions decide that increases below 30% are unacceptable. The principle of justice, which has now become the most powerful motive for strike action, may prove just enough fire to reject any offer below 30%. In fact it was enough fire for the railway employees; they were on the point of signing a contract, offering about 14% wage increase, when the Prime Minister announced the 30% offer to the Longshoremen. Negotiations between the government and the railway unions were immediately broken off.

No one believes that the answer to the problem is to give the unions what they want, and let inflation run its course. Only one alternative is open to the goverment therefore; it must curtail union demands and at the same time avoid a destructive wave of strikes. The government could adopt a wage restraint policy as the one Prime Minister Wilson applied in Britain a few months ago; the disadvantage here is that such a policy would require several weeks, if not months, of planning and research — while time is very precious when the country is crippled by a major strike. Moreover, Prime Minister Pearson does not seem to have the qualities for advocating such a radical and imaginative policy.

Another alternative would be for the government to call in the army to take over the vital services disrupted by strike action, but this the Prime Minister has rejected when a reporter recently suggested this avenue to him; he replied "we live in Canada - 1966".

The New Democratic Party is convinced that a planned economy is the answer to our economic and labour problems, but fails to recognize that a planned economy does not ensure a just wage structure and cannot prevent strikes without further action.

What then is the government and the Prime Minister to do? Perhaps there is little the Prime Minister can do at this time. He has already done what should not have been done. If union leaders were our historians, the Prime Minister would go down into history as one of the most unjust Canadian Prime Ministers. Perhaps the best thing the Prime Minister can still do is resign from his office and give the leadership post to others. It would certainly restore union faith in honest and just government negotiation, and may reduce the radical nature of union demands.

It is not likely that the Prime Minister will resign, for he would leave a reputation of being a coward that runs away from problems; surely the Prime Minister is aware of this. Yet on the other hand, the Prime Minister has a reputation of doing the wrong things at the wrong time. The Longshoremen Settlement is one example; his speech on television a few weeks ago is another. The first broke up the almost completed contract with the railway employees; the second led to a hardening of attitudes and firmer demands for the Railway and Post Office Employees.

Amsterdam's New Airport

The new air terminal at Schiphol, Amsterdam, is scheduled to be opened on April 1st, 1967. At that date not only the new terminal with its three piers, able to accommodate twenty-five large aircraft simultaneously, will be operative, but also a new control tower, a separate air cargo terminal with its own aircraft parking area, a catering building, and all other services connected with passenger and airport handling.

The renewed airport will have an estimated capacity of six million passengers annually. The plan provides for extension of the terminal facilities to handle 45 large aircraft simultaneously or about 12 million passengers annually.

The design of the new air terminal is the result of a combined effort by a team including the airport authority, the municipality of Amsterdam, KLM Royal Dutch Airlines and the Department of Civil Aviation. The objective was to bring the passengers as close to the aircraft as possible, thus avoiding the climbing of stairs, eliminating moving stairs, and minimizing walking distances.

Departing passengers arriving by car or bus use an elevated access road and are deposited at the first floor level where all departure formalities are carried out. They board the aircraft from the lounge through an aviobridge at the same level.

Provisions have been made for the construction of an underground railway connecting Schiphol Airport with downtown Amsterdam, The Hague and Rotterdam, and from there with the extensive Dutch and European rail network.

Schiphol is currently the third largest airfreight center in Europe ranking after Paris and Frankfurt. At present Amsterdam Airport handles 1,100 scheduled freighter aircraft movements weekly. The new air cargo center has its own aircraft parking area. All cargo will be automatically and mechanically sorted and handled, the whole system being controlled by one central panel. A nine-storey building accommodate forwarding agents, aircraft operating and handling companies, customs and warehouse staff, etc.

Those responsible for planning the new Schiphol airport are confident that the facilities available will be able to handle all future air traffic up to, and in to, he supersonic era.

At present 27 airlines connect Amsterdam's Airport Schiphol with 110 cities in 70 countries.

—Netherlands News

THE WORLD AROUND US

by John Vriesinga

Victory in South Vietnam

Tanks and machine guns and two years of fierce guerilla fighting may have done much to halt communist aggression in South Vietnam, but one day of free voting probably accomplished much more. In an election held on Sunday (!) September 11, an estimated 70% of eligible voters cast a decisive ballot in favor of democracy. The purpose of the voting was to elect an assembly which will draft a new constitition for a democratically governed country.

The election result is an astounding victory that has far reaching implications and may well prove to be the turning point in the Vietnam crisis.

For one thing, the election was held in a war-torn country, with armed enemy guerilla fighters almost literally breathing down the necks of the voters. Communists, infiltrated from the north, carried on a lively campaign to sabotage the election. They set up road blocks to halt traffic and threaten the people. In many instances they killed their victims, making it clear they meant business. In the last day before voting-day no less than twenty people were killed and 120 wounded.

From the other side, South Vietnamese soldiers met the threat with force and killed a good many communists. But there is no indication that any pressure was exerted on free South Vietnamese people to vote. An army of 400 reporters from around the world was at hand to observe the proceedings and reported that everything was conducted properly. Even though some of the nearly four million voters had no clear understanding of democratic ways they must have realized that their vote supported the present government and opposed the communists. They also must have realized that their vote against communism may have terrible individual consequences, because the guerillas are still present among them and able to take vengeance.

What are some of the implications of this astounding victory?

As far as the United States are concerned the election victory is a massive justification of their policies. The U.S. always said they were not fighting in Vietnam for their own interests, but in the interest of freedom against communist aggression. Many around the world, including many influential leaders in the United States, have seriously questioned the policies of the Americans. These people reasoned that America's aims in South Vietnam were not the aims of the South Vietnamese people themselves. There were too many in South Vietnam, notably the Buddhists, who opposed American interference in their own affairs.

The election results have put such doubts and misgivings aside. They have demonstrated that the majority of South Vietnamese people approve of their present government and appreciate American help against the communists. They have also demonstrated that the Buddhist leaders, formerly thought to represent the true feelings of the people, represent only a small and militant group that does not have the sympathy of the South Vietnamese people. If the communist guerillas did all they could to sabotage a free election, the Buddhists assisted them. Again and again they appealed to the people to boycot the election and many of them went on hunger strikes to lend force to their appeals. Disregarding these Buddhist appeals the people of South Vietnam have demonstrated that the Buddhist leaders are not the leaders of the masses.

This is the more striking since an estimated 70% of the people of South Vietnam are practising Buddhists. Somehow they must have realized that communism is an enemy to their religion, a fact clearly demonstrated in North Vietnam where the number of practising Buddhists has shrunk to a mere 100,000, and in China where official Buddhism has been captivated and turned into a willing slave of the state.

The election results will not be lost on the world at large, especially the new African and Asian nations. Many of them viewed American intervention in Vietnam with concern. They will realize that the vote in favor of the present government is a rather remarkable one. As a rule the presence of foreign troops in a country does little to endear the nation these troops represent to the hearts of the people. Their presence causes hardships, illustrates their own dependence, and easily fosters ill-will towards the government that invited these troops. But not so in South Vietnam. The people endorsed their presence convincingly.

If the election in South Vietnam is a victory for the west it is of necessity a defeat for communism. In this case an almost shattering defeat, because not only did it show up communist election tactics for the cruel and selfish methods they are, it also demonstrated on the world stage that the last two years of guerilla warfare and the many years of dark and sinister goings on before that were a war against the common people and against their interests.

Perhaps the most significant implication of the election victory may be expected from the South Vietnamese people themselves. They've been torn with internal strife and indecision for as long as their crisis has lasted. It is not impossible that the decisive endorsement of the people will give them new self-confidence and a new will to unitedly win this war.

Are there no clouds left on the horizon? Of course there are. The communists certainly will not shrink away in their foxholes now that they've been so decisively beaten at the polls. They're more likely to make good their pre-election threats in widespread murder and bloodshed. Neither will the militant Buddhists fade out of the picture. The guerilla war may be carried on for years to come without either side winning a decisive victory.

But it will all be carried on in a new light and with a new hope, because the people of South Vietnam have united themselves in the cause of freedom.

Mr. U Thant

Mr. U Thant retired as secretary-general of the United Nations. Here and there hope still lives that he may reconsider but whether or not he does that, his departure now is just another phase in the process that has lost the proud institution prestige and power.

At its beginning the United Nations was hoped to banish war from the face of the earth, and to settle international disputes on the forum of the world by negotiations. Where small outbursts of hostility were concerned, intervention and diplomatic or even economic pressures were to end them quickly as one puts out small brush fires, that might otherwise develop into major catastrophes. As far as the big international disputes were concerned, negotiations and, hopefully, large scale disarmament were to keep tensions well below the ignition point.

In the ensuing period the forum of the United Nations and its affiliate institutions no doubt have done very worthwhile work, not only in the sense of putting the damper on a host of small brush fires, but also in helping a host of young nations find their bearings.

In the other area, bringing the big powers together, it has failed miserably. A little over a year ago the entire United Nations organiation went nearly bankrupt, because two of the big members, Russia and France and with them a retinue of dissatisfied smaller nations, refused to meet their financial obligations because they did not agree with the action the United Nations had taken. Only a few weeks ago the disarmament conference after meeting for four years broke up, nothing accomplished, with the big powers accusing each other of the failure. And to top it off, today we're looking back on two years of undisguised warfare in Vietnam, a fierce brush fire close to a huge ammunition depot. The United Nations haven't been able to throw as much as a bucket of water on that fire.

All these and other incidents demonstrate clearly that the United Nations Organiation is getting deeper and deeper in a diplomatic rut which renders it increasingly powerless.

Five years ago, Dag Hammerskjold, then secretary-general, died in a plane crash on his way to help solve trouble in turbulent Africa. After a bit of jostling between the United States and Russia the two big powers almost magically agreed on the appointment of the then 52 years old diplomat from Burma, Mr. U Thant. His resignation now leaves the United Nations in the same rut it was five years ago, only deeper.

Although the United Nations' financial position is better than it was a year ago, its troubles in that field are far from over. They only indicate a lack of dedication to the U.N.'s aims. Member countries place their own interests first and refuse to support efforts with which they don't agree. They always place their own interests first as long as they refuse to learn and accept the teachings of an unlearned Jew who nevertheless was the Wisdom of the ages, and of eternity, "Learn of me for I am meek and lowly in heart and you shall find rest for your souls," (and for your nation). And "Come unto me all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest." The advice sounds as ridiculous in the ears of modern diplomats as it did to the pharisees.

Mr. U Thant put the burden of his complaint about the failure of the United Nations on the big powers, who refuse to honour the U.N. principles. He gravely cautioned that the pressure of events is remorselessly leading towards a major war. As he coupled this remark to the fact that Communist China has not yet been admitted as a member of the United Nations, it wasn't hard to conclude that he views the Vietnam conflict with the deepest concern, and that the war he fears is a war between the United States and Red China.

Arthur Goldberg, the U.S. representative in the United Nations, was quick to agree with U Thant's complaint and, very diplomatically, stated that his government too would "welcome the day when the United Nations include all genuinely independent states which are committed to the principles and to the charter of the United Nations". That left Red China out, and probably gives a clue to the grounds on which the U.S. will continue to oppose Red Chinese membership in the United Nations sessions to come.

U Thant's term of office does not expire until November 3 of this year. No doubt much pressure will be brought to bear upon him to change his decision. The western nations are eager to keep him on. The Russians always were favourably inclined towards U Thant. It is possible that they too will ask the serious diplomat to stay on the job. If so it is not unthinkable that U Thant will give in to that united pressure. But then it is also possible that the Russians will prefer a further period of instability by opposing any candidate the west may put forward. This would hasten the disintegration of the U.N. considerably and it would make it impossible to pin the blame for that disintegration to anyone.

The Prime Minister's Request

While some Canadian churchmen argue the merits of Billy Graham, Prime Minister Lester B. Pearson and many of the nation's provincial premiers have asked the evangelist to come north during the 1967 centennial. It is the first time a head of state has invited Graham to come and preach.

Most of the Graham organization's work there has been handled by Dr. Leighton Ford, an associate evangelist, a Canadian, and Graham's brother-in-law. Last month, the Ivy-Leaguish Ford spoke to nearly 48,000 people in a fourteen-day series of meetings in Regina, Saskatchewan, during which 550 persons came forward to receive Christ.

Ford's next crusade started in Calgary, Alberta, from September 18 to October 2. During the centennial year, he is scheduled to hold services in Edmonton, Alberta; Swift Current and Saskatoon, Saskatchewan; and St. Catherines, Ontario.

Graham's own Canadian plans for 1967 are unsettled, but his organization is working on crusades in Ottawa, the nation's capital, Winnipeg, Regina, Calgary, and Edmonton. The most intriguing locale will be Montreal, home of the 1967 World's Fair. It is Canada's largest city, sprawling out over the great St. Lawrence River, and has a 90 per cent Roman Catholic population.

—Christianity Today.

Novel Shock Absorber For Automobiles

A Dutch company has added to its extensive range of vehicle shock absorbers a new heavy duty model specially designed for private cars.

With this new shock absorber the rear of a heavily loaded car remains at its normal — unloaded — height. Thus steady road holding remains ensured also in curves and on rough roads, even at high speeds. In addition the new system diminishes wear and tear of tires and suspension.

The novel shock absorbers comprise the conventional double-acting hydraulic shock absorber, fitted externally with an extra spring. This absorber-cum-spring combination can be supplied for practically every make and model of car.

Besides shock absorbers for vehicles the manufacturer of the new system mentioned above also specializes in a variety of shock absorbers for other purposes. One example is the large shock absorber especially designed for Europe's longest bridge.

The design of this three mile bridge, opened recently in the Dutch province of Zeeland, is quite different from the conventional type: instead of using spans both ends supported by piers, in this new design each section rests with its centre on one pier. The suspended ends of the sections have been connected with large shock absorbers.

(Netherlands News)

CANADIAN SCHOLARSHIP WINNERS

This year's six Canadian scholarship winners to study a full academic year in the Netherlands are Gerrit H. Gerrits, from Centreville, N.S., who will study history at the University of Nijmegen; Jacob G. Kuiper, Vancouver, theology at Leiden; James H. Olthuis, Edmonton, theology in Amsterdam; Peter F. Bismenny, Winnipeg, sculpture at the Academy of Plastic Arts, Amsterdam; Vlasta Rabel, Frankford, Ont., who will take courses at the Institute of Art and Industrial Art, Amsterdam; Ernest Skublics, theology at the University of Nijmegen.

Netherlands Government scholarships have annually been awarded to Canadians since 1951. The value of each scholarship now is 4,000 guilders (about Can. $1,200) plus free tuition for any course included in the regular program of a university or institute on university level. Successful candidates must pay their own passage back and forth to the Netherlands, although an allowance will be made to those from Western Canada in order to compensate them for the higher travel costs.

The field of study is unrestricted. University students and research workers must be working at the graduate level. Creative artists should have sufficient training and experience to take advanced work.

The Awards Division of the Association of Universities and Colleges of Canada, Ottawa, is in charge of all administration concerning these Netherlands scholarships. Applications in Canada are judged by a "Preliminary Selection Committee" members of which are teaching at Canadian universities. Based on the recommendations made by the Canadian committee, the Netherlands Ministry of Education selects the winners.

Details about Netherlands Government scholarships for the academic year 1967-1968 are expected to be available by the end of 1966. Applications should be sent to the Awards Division of the Association of Universities and Colleges of Canada, 151 Slater Street, Ottawa, Ontario.

—Netherlands News

ENGLISH SERVICES

The Nederduitse Gereformeerde Kerk started holding weekly services in English in Johannesburg on 5th June. The services are held in the Irene Church (88 Plein Street) every Sunday at 5 p.m.

Three years ago the Southern Transvaal Synod asked the congregations in the central area of Johannesburg to consider the introduction of regular services in the English language. This year the synod's committees for missions and evangelization asked the church council of Johannesburg East to make the Irene Church available for that purpose.

The first service was conducted by the Rev. Dr. G. J. Swart and was attended by about seventy people. English-speaking people who wish to become acquainted with the Nederduitse Gereformeerde Kerk, and Jewish people who are interested in the Christian faith, are invited to attend the services.

Weekly English services in other centres are being contemplated. This new venture may eventually lead to the establishment of an English-speaking congregation of the Nederduitse Gereformeerde Kerk.

D.R.C. Newsletter.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE JULY PROBLEMS

No. 212 (Hanneman)

The main idea of this problem is evident: 1. P-Q7, thr. 2. P-Q8/Q and 3. Q-K7 mate. Only minor promotion on the side of black is able to change this plan.

A. 1. —, P-R8/B (thr. stalemate); 2. P-Q8/B, K-Q3 (forced); 3. R-N6 mate.

B. 1. —, P-R8/N (thr. N-N6 ch); 2. P-Q8/N ch, K-B3 (Q3); 3. BxP (R-Q7) mate.

No. 213 (Kipping)

The author tried to make an exceedingly difficult problem. Did he succeed? 1. P-B4, thr. 2. QxPN3 mate. The interesting variations are: 1. —, PxP e.p.; 2. Q-B1 mate. 1. —, PcN/Q; 2. NxB mate.

No. 214 (Fitch)

This is a miniature three-mover. In spite of the rough threat it is still an elegant problem.

1. P-Q8/N, thr. 2. QxR mate.

1. —, R moves; 2. Q-N7 ch, RxQ; 3. N-B6 mate.

No. 215 (Layer)

Did you compare this one with No. 211? Both have the same idea.

1. B-B3, thr. 2. Q-Q4 mate.

DUTCH

212 1. d7, dr. 2. d8D en 3. De7 mat.

1.—, a1L; 2. d8L, Kd6; 3. Tg6 mat.

1. —, a1P; 2. d8P ch, Kd6 (f6); 3. Lb2: (Td7) mat.

213 1. c4, dr. 2. Db3: mat.

214 1. d8P, dr. 2. Db7: mate.

1. —, T onv.; 2. Db7 ch, Tb7:; 3. Pc6 mat.

215 1. Lc3, dr. 2. Dd4 mat.

Problem B 1. Db8 ch, Tb8:; 2. Pc7 (1. Q-N8, RxQ; 2. N-B7 mate).

Also: 1. Dd5 ch, Tc6; 2. Dc6: (1. Q-Q5, R-B3; 2. QxR mate).

Three points for the main solution plus two for the alternate one.

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN SEPTEMBER

No. 222

Author: W. A. Shinkman

Black: 9 pieces

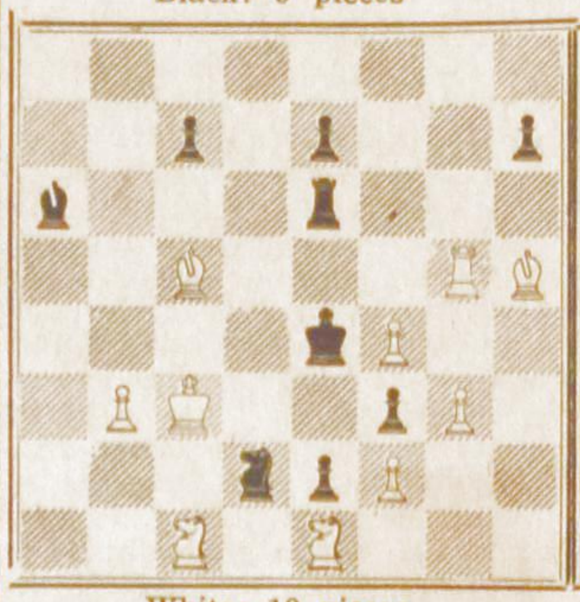

White: 10 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 223

Author: M. Segers

Black: 9 pieces

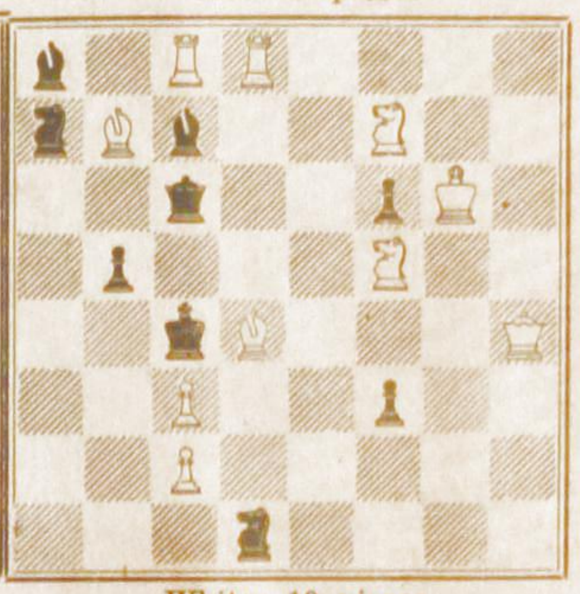

White: 10 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. To show that everything is normal again I present two quite regular problems this time. The 3-mover is harder than the 2-mover of course, but even the latter requires some thinking.
2. No. 222 is the third Shinkman in two months. I wonder whether you have learned what he is after. Don't forget the full solution, even if there might be 10 variations . . . .
3. Diagram 223 looks suspicious, doesn't it? How could you ever mate the black King in two moves? Hope you will find the key; if it is not a tempo problem, I want to see the threat too.
4. The deadline for the September solutions is the 20th of October. Those living outside of Ontario have time till October 25. Address your letters to the editor personally, not to the office of our paper in general.

WHY NOT YEAR-ROUND SCHOOLS?

In the previous issue of *Christian Courier* we mentioned in the introduction of our column 'What is your opinion?' that an increasing number of changes are taking place in the field of education as, for instance, the boom in summer courses.

In the American weekly, *Saturday Review* of September 17, we read an article about what is called the 'year-round schools'. We publish therefore some excerpts of this article which might be beneficial for the teachers and the members of the school boards.

For further information one may write to *National School Calendar Study Committee*, 2015 Kenwood Parkway, Minneapolis, Minnesota, 55405, U.S.A. which distributes materials about this school plan.

Fifty years or more ago the nine-month school made sense. Both teachers and pupils, in many communities, were still tied to the land, and the seasonal demands of an agrarian economy made education take second place to survival. Too ,the necessity for formal education was far less acute, and the waste of letting a simple school building stand vacant for three months out of the year was small.

Today, obviously, the story is different. The problems and needs of the schools in contemporary America demand reappraisal of established practices. In communities where school enrollments are rising rapidly, classroom shortages are generating serious problems. And even in areas enjoying reasonably stable populations, the rigid calendar of another age tends to block development of educational oportunities.

Just what does a child get out of a rotating four-quarter operation that our traditional system doesn't gove him?

First of all, he gets the benefit of flexibility. Children would enter kindergarten four times a year, with one-fourth of them entering at a time. And as the children move upward through succeeding grades, each would have more opportunity to move at his own pace. If Algebra I has him stymied, for instance, he is not subjected to falling hopelessly behind and having to repeat the entire course—he can simply repeat the introductory quarter. By the same token he can speed up by skipping a quarter, often more desirable than skipping a full grade. And if he wants to explore a wider range of subjects than possible under the nine-month plan, he has the pick of the curriculum during his vacation quarter, when regular school is still in full swing.

Such flexibility creates an atmosphere free from the restrictions of the present lockstep parade through high school and would help to increase the holding power on potential high school dropouts. Newark, New Jersey ran some of its schools on a four-quarter system for twenty years, and demonstrated the possibilities. The city's all-year schools, located in an industrial area and drawing from the low-income groups, graduated 22 per cent more student than its nine-month counterparts. A professional analysis of the program firmly concluded that "Newark's all-year program held in school many slower pupils who would have been dropouts in regular schools."

Such a set-up can help to combat juvenile delinquency. The end of the school year today assumes the proportions of a mass jailbreak. Last year the schools released 46,000,000 children onto the streets at once. This explosive situation would be eliminated if three-fourths of the young people were always in school, and the vacationing fourth still involved in the school sports and activities—or more able to find jobs, when the teen-age labor market isn't flooded.

The four-quarter system would also affect the teaching profession significantly. The present nine-month system gives teaching a part-time-job flavor; year-round operation, on the other hand, provides professional prestige and pay. The schools of Rochester, Minnesota, find that extensive summer sessions giving year-round employment to teachers contribute to higher professional standards and attract "a more competent teacher to the classroom."

In spite of the advantages presented by year-round operation, the idea meets with resistance. One argument, for example, holds that teachers need the summer for rest and recuperation; another insists that summer isn't conducive to learning. There is virtually no evidence to support these claims, and a good deal to counter them.

During the twenty years the Newark schools operated year-round, no evidence of mental exhaustion or impairment of health was found among year-round teachers. On the contrary, year-round employment was found to stimulate many teachers.

Two other early experiments with all-year school, at Ambridge and Aliquippa, Pennsylvania, arrived at the same findings (both operated year-round for ten years in the Twenties and Thirties). Aliquippa's principal reported, "teachers in our nine-month schools applied for positions in the all-year schools, and we received more applications from teachers outside the district than ever before." And when the Rochester, Minnesota, schools offered the city's teachers a choice between year-rond or nine-month employment, 91 per cent chose the year-round contract.

What about summertime learning? Precise studies at Newark point to summer as "not only an adequate period for study, but an excellent time. Ambridge found "the per cent of failures in the summer quarter was lower than any other quarter." After a five-year analysis, Aliquippa found that its summer quarter ranked first in attendance. The quarter of "lowest attendance and most failures was the second quarter, October to January"—the period we usually consider most appropriate for school.

A more valid objection, perhaps, is that teachers need the summer for study. But actually, only 10 to 15 per cent of our teachers presently use the summer for study. And periodic sabbaticals incorporated into the year-round plan would present comparable study opportunities. (Four twelve-week quarters of year-round operation would still give teachers four weeks of vacation a year.)

Running a school all year does pose administrative problems, but would they render year-round operation unworkable? Administrators themselves say no. Modern digital computers can make more curriculum and scheduling calculations in one hour than a colosseum full of administrators could make in a man's lifetime. Schools can invest in their own machines (some already have them) or farm the job out to a computer service.

One of the major roadblocks to the year-round idea has, historically, been public resentment against vacations during seasons other than the summer. A Ford Foundation study found that the early year-round experiments returned to nine-month systems chiefly because of public "vacation pressure." In the world today we're actually missing the boat by letting the nine-month system restrict us from new vacation opportunities opening up in every season of the year to our more mobile, more affluent society. How many of us have thought in vain that it would be nice to visit a spot during the uncrowded off-season, or have passed up a ski-trip because we couldn't take the children out of school? Winter sports in the northern areas of the country, and vacations in the south during the winter are more available than ever before. And it doesn't take summer weather for children to enjoy museums or libraries, savor the excitement of theater, opera, or symphony, or visualize history at Gettysburg, Valley Forge, and Williamsburg. Many of our national parks are open all year, and many more, such as Yellowstone, open at the beginning of May and don't close until the end of October.

Under a four-quarter system, vacations could be rotated rather than arbitrarily assigned. Every child would have his vacation scheduled for a different season each year. All the children in one family (and in one neighborhood) would be assigned the same schedule. During twelve years of school each student would have three vacations in the spring, three in the summer, and so on, plus all the usual Christmas and Easter holidays that he has now.

But rotating vacations would affect the fabric of American life in other ways as well.

One businessman speaks for many when he says: "Such a plan would be just what my company needs." Employee vacations would be spread out, rather than crammed into one ninety-day period when the schools close. With only one-fourth the number of graduates hitting the labor market four different times a year instead of the present once-a-year onslaught, business could more readily absorb them.

Young people today are forced to scramble for the limited number of parttime summer jobs; work would be more available if just one-fourth of the teenagers were on vacation at a time. Business benefits again with part-time help available the year-round, and better positions would open up for teens—four students on different rotations could hold one full-time job, relieving each other through the year.

Colleges, also, could absorb new students more easily. The notion that quarterly high school graduates wouldn't mesh with college schedules is obsolete in the light of the year-round college trend. In recent years the number of colleges and universities operating on a year-round basis (as distinct from ordinary summer sessions) has increased from half a dozen to more than seventy; and others are considering year-round plans.

Air conditioning would go along with keeping the schools open all year. For just a fraction of the *interest* Stillwater will have to pay on its unnecessary $3,000,000 construction project, the district could air condition the existing schools. New air conditioned schools are already being built—not only in Texas, Florida, and Kentucky, but also in New Brunswick, New Jersey; Kimberly, Wisconsin; and White Bear, Minnesota. Recent studies find that air conditioned schools are less expensive to build, operate, and maintain than conventional schools.

Discussion of year-round operation is burgeoning. The Educational Committee of the U.S. Chamber of Commerce has advised communities to investigate it; the U.S. Office of Education continually receives inquiries about the four-quarter system from businessmen across the country. And many of the nation's leading educators—among them C. Taylor Whittier, Philadelphia's Superintendent of Schools, and John W. Gardner, present Secretary of Health, Education and Welfare—are campaigning for extended use of our schools.

Debate about year-round operation of the schools will doubtless continue. Yet economic pressure, coupled with certain clear educational advantages, is likely to produce increasing interest in the idea. In every part of the country more schools are operating summer programs. From that point it is not a large step to acceptance of a full-year program. "I believe," said an educational administrator recently, "we're rapidly approaching a point where the American taxpayer is going to tell school administrators: 'No more money until you better utilize those facilities which you now have.'" The end of the summer hiatus may be closer than we think.

SHARK CAUGHT WHERE HE SHOULDN'T HAVE BEEN—Conservation officer Paul Gahan displays the teeth of a man-eating blue shark he caught 10 miles off the Newmarket, N.H., coast. The shark is a 12-foot, 400-pounder, rarely seen in these waters of the North Atlantic.

TORONTO'S TRAFFIC CONTROL SYSTEM

Take away Casa Loma, the new city hall, Scarborough Bluffs, and Bay Street, and what has Toronto got? Just the most scientifically advanced traffic-control system in the whole world, that's what. It sits in the lobby of the old city hall, quietly speeding motorists through the rush hours, reducing traffic accidents, saving money, sparing lives, and spends its spare time figuring out what traffic will be like in 1980. Using techniques never attempted before and a theory some experts considered impractical, Toronto authorities have put a central computer in charge of traffic lights over the whole metropolitan area. From tentacle-like detectors buried near each intersection, the machine can gauge the momentary needs of motor traffic and adjust the phasing of each traffic light to suit that need.

As one enthusiast put it when the system was being installed: 'Not only will traffic signals control the traffic, but traffic will control traffic signals.'

That's exactly what's happening now and the computer is doing it so well that traffic authorities in other cities all over the world have journeyed to Toronto to see it, and some have even copied it. But for some reason, Torontonians don't brag about it. Authorities themselves treat it so matter-of-factly that they've never even agreed on an official name for it. It shows up in some city hall reports as the Automatic Traffic Control System and in others as the Automatic Traffic Signal System. Newspapers refer to it simply as 'the traffic computer' but they don't even do that very often. The thing just doesn't seem very newsworthy except when it blows a circuit.

Most motorists use the system several times a day without even thinking about it. Few drivers know when or where it's in service, much less how it works. Some have seen the computer at one time or another, but since Toronto's new city hall opened last fall, most people have forgotten that the machine, with all its spaghetti wiring and its space-age accessories, is still squatting there in the main-floor lobby of the old city hall, whirring and blinking inside its glass partition.

But if the locals don't care, many visitors do. Traffic engineers, town planners and politicians from all over North America, Europe and most other car-conscious corners of the globe, have trooped into Toronto to see this electronic miracle. Ernest Marples, when he was England's Tory minister of transport, came over for a close look. Henry Barnes, the New York traffic commissioner who invented the 'Barnes Dance' system of regulating pedestrian traffic, made a special trip to Toronto to see the computer in action. So did a party of eight traffic experts and professors from Rome.

Toronto wasn't the first city to think of the whole idea. Denver, Baltimore and Philadelphia each set up some kind of centrally controlled system in the early 1950s' But Toronto, which began shaping its plans in 1957, came up with a system that's unquestionably far more advanced. The computer system Toronto uses—to mention just one important difference—is the more sophisticated digital type, not the simpler analyogue style used by predecessors. Several other cities are now using digital computers for traffic control, but they have all modelled their systems quite frankly on Toronto's. Two are getting set up in West London and Glasgow, as possible pilots for all Britain, and a third is operating on a small scale in San Jose, Calif.

When the whole idea was first suggested in Toronto about 10 years ago, several computer manufacturers scoffed. To achieve what Toronto wanted to do, they pointed out, would call for a complex of equipment so huge that it would almost fill the entire city hall. But other experts were more encouraging, and Toronto persisted. Transistors and other developments have since made it possible to put the equivalent equipment into a single room—though Toronto's traffic men admit they didn't foresee such a boon. In fact, without coming out and saying it, they leave the impression they might not have tackled the job at all if the problems and pitfalls had been pointed out to them.

'We didn't realize how many mistakes were possible, and so we just sort of blundered ahead in our ignorance,' Sam Cass, Toronto's traffic commissioner, says now.

Though Cass and his colleagues started work on the scheme in the spring of 1957, they needed seven years to get the preliminary studies finished, the money allotted, and the equipment ordered, built, bought, delivered and installed. One wiring job involved two cabinets- which can handle signals from up to 1,000 traffic lights. Each unit—the size of a clothes closet—required 100,000 connections and kept three men busy for 2½ years. Somebody later figured out that the telephone wires the system uses to send and receive information would be enough to wire a whole public telephone system for a city the size of Fredericton. The whole thing cost $4 million, installed. Even after installation was completed in November, 1953 there were basic tests to run and bugs to remove. Finally, a small portion of the system went into regular service in April, 1964. By the end of this year, 500 traffic lights will be hooked into the system, and the rest of the lights in Metropolitan Toronto—about another 200—will be added in 1967.

Even by then, most Torontonians won't likely understand how the whole thing works, though the basic idea is pretty simple: Along every thoroughfare served by the system, loops of wire are buried 1½ inches beneath the road surface. These loops are sensors which detect vehicles as they approach an intersection. Each loop transmits an electronic tone which stops as a vehicle passes over. This dit-dot hum is flashed along leased telephone lines to the central equipment, where the real brain work takes place. (Though it is referred to offhandedly as 'the computer', the equipment actually consists of two computers—a UNIVAC 1107 and the smaller Remington Rand 418 which can take over if the 1107 needs servicing and, meanwhile, operates the memory bank and the scanning equipment. And there are less-sophisticated pieces of hardware such as a card punch and reader, a high-speed printer, half a dozen reels of magnetic tape and so many miles of wire that George Stephenson, the senior man in charge, admits: 'We have no idea how much wire is here by now.')

WHAT IT DOES

As it receives each tonal break, the central equipment 'assesses' it instantly, 'recalls' the standing instructions programmed in its memory bank about how many to let through or hold back, 'decides' what timing suits the traffic at the intersection at that moment, and flashes the appropriate instructions back to the control box on the street corner. The ideal situation is to keep traffic flowing continuously but with car drivers arriving from four directions at an intersection at once, either the east-west or the north-south flow has to yield. The control box alters the rate at which the traffic light switches from red to green to amber, and round again, so there's a minimum amount of bunching. And it does all that in one-thousandth of a second.

If the computer conducted that process for just one traffic light at a time, it would hardly be remarkable. But with every decision the computer makes about one intersection, it takes into account the conditions existing at that same instant at all the other intersections.

The result of all these Instant Decisions is a flow of traffic smoother and brisker than any other control system has yet produced. And that, in turn, means savings in time, money, gasoline, brake linings and engine wear, fewer bent bumpers, crunched fenders and shattered headlights, less wear and tear on a lot of people's nervous systems, and, consequently, a substantial saving of life and limb.

Perhaps one reason Torontonians haven't been impressed by these results is that they are, in a sense, all negative advantages. After all, how do you 'see' an automobile accident not happening? And what husband arrives home

(Continued on page 12)

Bland Foods Given Lift With A Bit Of A Pickle

By ALICE DENHOFF

A BIT of pickle is a pick-me-up in many a late summer dish, especially when it gives a lift to bland foods. Use it in sandwich spreads or to add an extra something to ham or chicken sandwiches.

CHICKEN PICKLEAISE

- 1¼ c. cooked diced chicken or 1 6-oz. can, diced chicken
- 3 tbsp. sweet pickle relish
- 2 tbsp. each catsup and diced onion
- 3 tbsp. mayonnaise
- ¼ tsp. salt
- Dash of pepper

Combine all ingredients, mixing well.

Makes 1¼ cups sandwich spread.

PICKLE SNACK SPREAD

- ½ c. butter or margarine
- 3 tbsp. sweet pickle relish
- 1 tsp. prepared horseradish

Cream butter until soft. Drain pickle relish thoroughly and add to creamed butter. Add horseradish and work mixture with a spoon until it is creamy and well mixed. Place in jar, cover and refrigerate until needed. It is fine on sliced ham, tongue or chicken sandwiches.

HAM PICKLE NESTS

- 10 slices fresh white bread
- 1 12-oz. can luncheon meat
- 6 tbsp. mayonnaise
- 4 tbsp. sweet pickle relish

Trim crusts from bread slices and press each slice into a muffin pan to form cup. Chop luncheon meat coarsely; combine with mayonnaise and pickle relish. Mix well. Fill bread cups with mixture. Bake at 400°F. 10-15 min. or until bread is toasted.

Makes 10 nice nibbles with beverages.

Now for some dips. The first:

CREAM CHEESE AND PICKLE DIP

- 2 three-oz. pkg. cream cheese
- ½ c. light cream
- ¼ c. sweet pickle relish
- ¾ tsp. onion juice

Allow cheese to soften at room temperature. Combine all ingredients. Beat with a rotary or electric beater until light and fluffy.

PEANUT BUTTER DIP

- ½ c. peanut butter
- ⅔ c. light cream
- ⅓ c. finely sliced sweet cucumber pickles

Blend peanut butter and cream until smooth; add sliced pickles and mix well.

PICKLE MUSHROOM CANAPES

- ½ c. shredded sharp cheese
- 2 tbsp. sweet pickle relish
- 1 6-oz. can mushroom caps

Mix cheese and pickle relish. Stuff mushroom caps with mixture. Slip under broiler 5-7 min.

Serve on crisp crackers. Enough for 10 canapes.

1867 | 1967

expo '67 "MAN AND HIS WORLD"

HOW TO GET THERE AND WHERE TO STAY

ANSWERS READY AT EXPO

Montreal, (Expo 67) — The average person planning to visit Expo next year has three main questions: How will I get to Montreal? Will I find a place to stay? How will I get into Expo?

With a year to go, the Expo Corporation is able to give assurance on all three points.

A department of Expo called Expovoyages is already in full operation and in contact with travel agents and carriers throughout the world. Not only is information on Montreal and Expo being made available through these sources, but the corporation is co-operating in arranging itineraries for package tours and excursions.

Even more important is the question of accommodation. An official housing bureau, Logexpo, has been established. This bureau, operating free of charge, will provide liaison between visitors and all facilities providing accommodation including hotels, motels, boarding houses, private homes willing to lease rooms, camping grounds, trailer parks and institutions such as universities and colleges.

The visitor is free to make his own reservations in the normal way, but may turn to Logexpo if any difficulty is encountered. The bureau, using the latest computer techniques, will keep minute-to-minute track of the 300,000 beds which are expected to be available to visitors in the Montreal area throughout Expo. The system is designed to quickly put the visitor in touch with the type and price range of accommodation he is seeking.

Adult visitors will pay $2.50 to enter the Expo site which is ten minutes from downtown Montreal. This admission will include complete use of the mass transit system, Expo Express, which will take them from one main area of the Exhibition to another. It also provides entry into all the national pavilions and Expo theme pavilions.

However, visitors may receive considerable discounts on the admission price by buying multiple admissions or by buying Expo "passports" before the Exhibition opens. There are three types of passports: daily, seven-day, and season. These are available in prices for adults, youths and children.

The following is the breakdown on passport prices according to the time periods set up under the advance admission sales program:

	Aug. 1, 1966 to Feb. 28, 1967		March 1, 1967 to April 27, 1967		Gate: April 28, to Oct. 27, 1967	
	Canadian Funds	U.S. Funds	Canadian Funds	U.S. Funds	Canadian Funds	U.S. Funds
One-Day Passport						
ADULT	$2.00	$1.90	$2.20	$2.10	$2.50	$2.40
CHILD	1.00	.95	1.10	1.05	1.25	1.20
Seven-Day Passport						
ADULT	7.50	7.00	9.00	8.50	12.00	11.50
YOUTH	6.75	6.25	8.00	7.50	10.00	9.50
CHILD	3.75	3.50	4.50	4.25	6.00	5.75
Season Passport						
ADULT	22.50	21.50	25.00	24.00	35.00	34.00
YOUTH	20.00	19.00	22.50	21.50	30.00	29.00
CHILD	11.25	10.75	12.50	12.00	17.50	17.00

YOUTH — From 13 to 21 inclusive at April 28, 1967
CHILD — From 2 to 12 inclusive at April 28, 1967

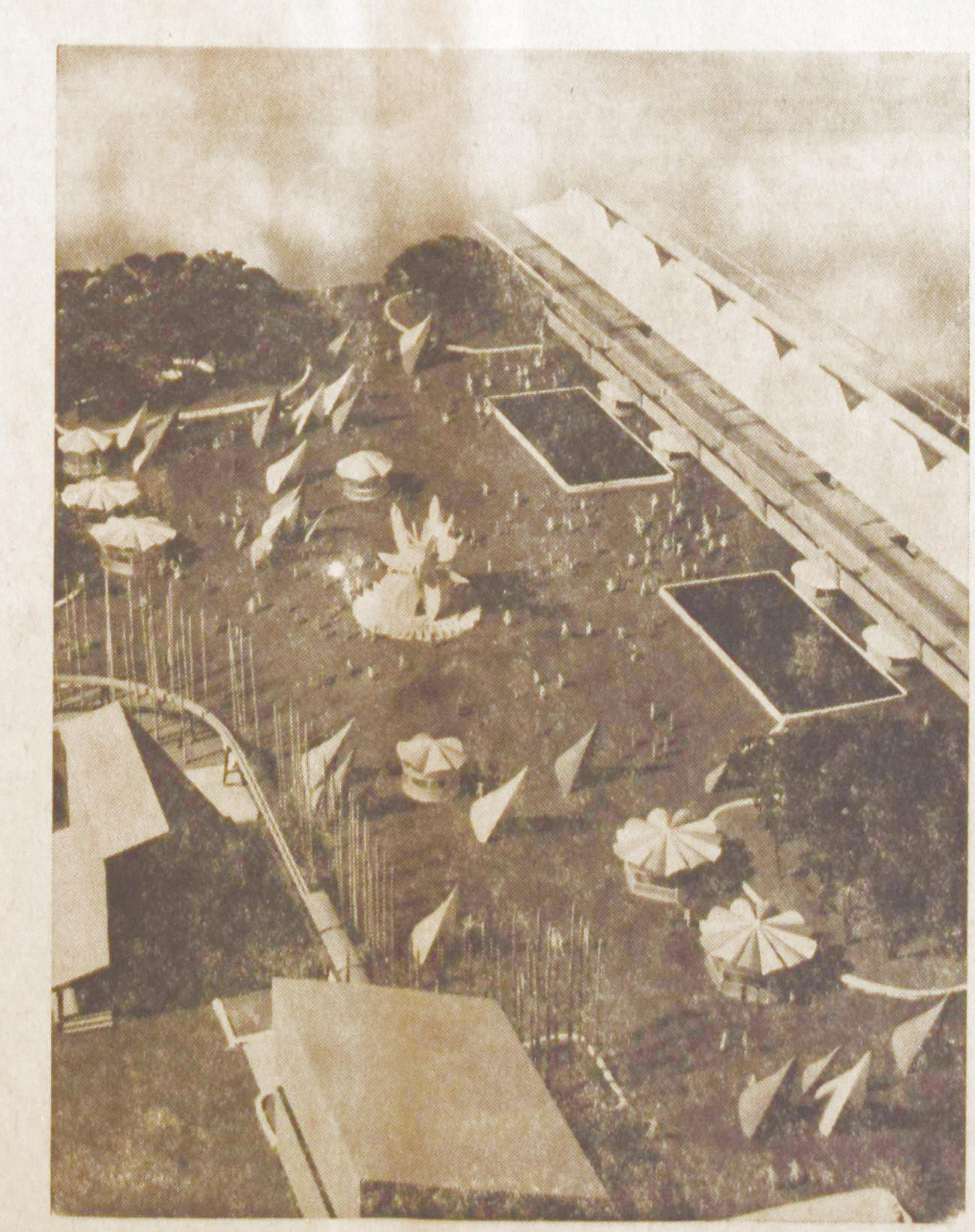

The reception square at the entrance to La Ronde, the site of Expo 67's amusement area and the most exciting fun park in North America, with the Expo Express station on the left. La Ronde will be a combination of the high standards of tivoli Gardens and Disneyland with a distinctly Canadian flavour.

23,000 SEATS AWAIT THE HUNGRY AT EXPO

Montreal (Expo 67) — The various restaurants and snack bars at Expo will be able to seat up to 23,000 people at a time.

Then thousand of these seats will be in restaurants within national pavilions. About 30 of these pavilions will have restaurants offering exotic national foods.

The Corporation is planning 38 restaurants with a total seating capacity of 9,000, and 67 snack bars, seating 4,000 in all. Thirty of these 38 restaurants and 51 of the snack bars will be operated by private concessionaires. The eight restaurants in the International Carrefour on La Ronde will be operated by participating countries.

The restaurants and snack bars will be located throughout the site, close to the main traffic routes and centres of attraction, especially in the La Ronde amusement park, near the Place des Nations, Place d'Accueil, the Theme pavilions, the Automotive Stadium and in the Expo-Service areas.

The exact distribution of restaurants will be as follows: eight in the International Carrefour; two at the Marina; seven elsewhere in La Ronde; nine on Ile Nore-Dame; seven on Ile Sainte-Hélène; five on Cité du Havre.

It is expected that the restaurant and cafeteria in Place d'Accueil will be open from October 1966 until June, 1968..

All other restaurants will be open during the Exhibition, April 28 to October 27, 1967. The La Ronde restaurants, however, may remain open to the public from April 15 to October 15 during the 1968 and 1969 summer seasons.

They will be divided into five price categories: inexpensive, average bill $1.00; moderate, average bill $1.75; medium, average bill $2.50; high, average bill $3.75; de luxe, average bill $5.00.

In the snack bars, the average bill is expected to be 65 cents.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier

Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we wish to announce the arrival of our second son

GEORGE EDWARD

A brother for Robert John.

John and Mary Katerberg.

101 Neeve Street,
Guelph, Ontario.

September 4, 1966.

Mr. and Mrs. G. W. van Arragon are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

JENNY

to

Mr. MARTIN OLDENGARM

the Lord willing on Saturday, September 24, 1966 at 2 P.M. in the East Christian Reformed Church of Strathroy.

Rev. E. Gritter from Orillia officiating.

Future address: 1265 Riverside Dr., London, Ont.

Wanted:

GIRL

to live in. Housework in doctor's home. All modern conveniences. Weekends off. Good salary. Christian atmosphere. Some English necessary. Phone 623-2334 Bowmanville, Ont., collect.

Wanted: Qualified Secretary

Here is an opportunity for a dedicated and qualified person to engage in a challenging office career! Position for general office work, including stenographic, filing and bookkeeping tasks. Office will move to Toronto at end of year.

Send applications to The Association For Reformed Scientific Studies, Dr. Paul G. Schrotenboer, 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ontario. State references and qualifications.

Wanted:

YOUNG MAN

for large Textile yardgoods business in Hamilton. Must be willing to learn. Letters to # 1907, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL

and

A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz, B.C.

JAMES M. DUNWOODY & CO.

Chartered Accountants

D. VAN LEEUWEN, C.A.
K. GERHARDT, C.A.

330 Bay Street,
Toronto 1, Ont.
364-8261.

VAN DELFT'S Book & Gift Shop

1058 Main St. W.,
HAMILTON, ONT.

Your Address for all your

DUTCH, FRISIAN & ENGLISH BOOKS,
Organ Music, - Records & Church Supplies.

Ask for Price list.

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commisioner for taking Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

•

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

A JOB BLIND PEOPLE CAN DO BETTER

Many experts predict that computers eventually will make white-collar workers unnecessary. But for one white-collar group, the blind, they're proving to be a boon. For alomst two years the University of Manitoba computer centre, working closely with the Canadian National Institute for the Blind, has been training blind men to program computers.

Three of the four blind students who took the four-month pilot course in the spring of 1965, plus one month of on-the-job training with Winnipeg firms, were snapped up immediately by the Ontario, Saskatchewan and federal governments. The fourth graduate, 29-year-old Don Keeping, stayed on at the university to teach the first regular course which ended in April.

Eight students from all parts of Canada enrolled in this course last October; two failed, five found jobs and one was still looking for employment. However, Keeping, who has been blind since birth, is sure he'll soon be placed. Eleven students have been accepted for next year's course. Inquiries about the course are flowing in from employers in both Canada and the U.S. And the pilot course graduates have proven that while blind computer programmers may be a little slower than their sighted associates, they're more careful and make fewer mistakes. One graduate has passed a government programming course, and now is ranked in the top 25 percent in his department.

What is more significant, graduates from the first regular course are finding niches in private industry. They're employed by an oil company, Canada's only rocket-making firm and in the business office of a steel company. Best of all ,they're being paid the going rate for computer programmers. In the Metro Winnipeg area, the average starting salary ranges from $375 to $425 a month.

Professor B. A. Hodson, director of the U of M's computer centre, has set rigid standards for the blind students. "We can't afford to pass a blind person who is not a good programmer," he says. "If a company fires one blind person, they'll never hire another one."

So far, there have been no firings.

—Maclean's

CANADIAN HOMES IN HOLLAND

With the application of Canadian building methods and materials a Dutch company manages to deliver a house in eight weeks' time at the most. This speed can be obtained thanks to the use of factory made elements, assembled according to the platformframe construction system.

Engineered Homes Nederland N.V., the Dutch company which imports the houses from the Canadian company Engineerde Homes, Calgary, limits itself to 14 different houses of the bungalow type.

The wood for the frame of the bungalows, as well as for the doors, the window frames etc. is prefabricated in Canada on the assembly line. In the United Kingdom the elements and panels are made from this wood, also on the assembly line. All these parts for one house fit on one truck.

This loaded truck is shipped to Rotterdam and from there directly driven to the building site. A specially trained team assembles the house in two days, including the roof and the windows.

Some six months ago the Dutch importer, Mr. R. J. van Doorn's attention was drawn to these Canadian homes by the representative of the British Columbia Lumber Manufacturers' Association at Utrecht. With the co-operation of Dutch federal and provincial authorities Mr. Van Doorn succeeded in erecting the first genuine Canadian home, including basement, at his residential town, Veenendaal.

The cost of the different types of bungalows, imported by Mr. Van Doorn, varies from Dufl. 40.000-Dufl. 100.000 (about Can. $12,000-Can. $30,000). The cheapest kind has a floor space of about 900 sq. ft. and contains a large living room, one large bedroom and two smaller bedrooms, a spacious kitchen and a bathroom.

Mr. Van Doorn is confident that there will be a satisfactory market in Holland for this type of homes.

From: Holland Canada

THIRD INDONESIAN CHURCH DECLARES FOR MEMBERSHIP IN THE REFORMED ECUMENICAL SYNOD

Through its deputies for Ecumenicity, the Geredja Keristen Sumba (Sumba Christian Church) in Indonesia has decided to become a member of the RES before the War and was represented at the Amsterdam RES of 1949. During and after the War, however, contact was lost. At the initiative of the General Secretary, contact has now been restored and by action of the Interim Committee the Sumba Christian Church is recognized as a member church. The entrance of the Sumba church brings the number of Indonesian churches in the RES to three. The Christian Churches of Central Java and the Indonesian Churches in Central Java (Chinese) are also members.

(RES)

Congratulations

Miss Anne Koops and Donald C. Houseman solemnized their wedding vows in a summer afternoon wedding in Park Christian Reformed Church in Holland, Michigan.

Parents of the couple are Mr. and Mrs. John Koops of Woodstock, Ont., and Rev. and Mrs. Donald E. Houseman of Tucson, Arizona.

The bride approached the altar while the organ played "Trumpet's Voluntary."

The groom's father performed the nuptials. As the couple knelt the groom sang "The Wedding Prayer."

The couple resides at 857 Gibson S.E., Grand Rapids, Mich.

The bride, a graduate from Calvin College will teach at Seymour Christian School, Grand Rapids. The groom is attending Calvin College.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

TRAFFIC

(Continued from page 11)

after work and exclaims: "Wow! Did I ever not get held up in traffic tonight!'

Besides, Metropolitan Toronto, now with a population of 1,800,000 and a motor-vehicle registration of 650,000 (cars, trucks, motorcycles and buses) has grown so quickly that some congesion is almost inevitable, computer or no computer.

There is also the embarrassing fact that it is possible for a tie-up to occur not in spite of the computer but because of it. There was the humiliating Armoury Street affair, for instance. A new traffic light was installed on busy University Avenue, at Armoury Street, last October, and was hooked into the control system immediately. And for three weeks, until they got the circuit adjusted properly, that light misbehaved. It would sit there on green, waiting—just waiting—until a car approached. Then —zap!—it turned red. 'Sometimes,' says Tom Hewton, the department's operations engineer, 'we feed the machine some numbers but it decides it doesn't like them.' Hewton says that even yet, they can't guarantee that such things won't happen again, but the chances are being reduced all the time by systems they are devising for the machine to check its own decisions and correct its own mistakes.

On the other hand, motorists have often blamed the computer for bad switching when it wasn't even in service. Sometimes it's on only for rush hours (6:30 to 10 a.m. and 3:30 to 7:30 p.m.). Other times, it's on virtually all day and evening. It all depends on what needs doing. The operators switch off the system and return the street-corner boxes to individual control whenever there are new lights to be hooked into the computer or maintenance jobs to be done. When the computer isn't controlling traffic lights the operators usually put it to work on data-processing problems, mostly involving traffic. Last spring it was spending its spare time predicting what traffic conditions would be like throughout Metropolitan Toronto in 1980. No cash actually changes hands, but by such spare-time work, the machines will, in a sense, pay for itself. Even when the computer is in control, individual traffic lights can be disconnected, and this is done almost every day at one street corner or another, where police are untangling an accident and want to control the lights manually.

Motorists, of course, have no way of knowing which lights are hooked into the system and which are not. But when they remember there's a computer at work they tend to blame it whenever there's a tie-up.

'Some people think the system has gone haywire if they ever have to stop for a red light,' sighs Cass, who gets letters asking things like, 'If the computer is working on University Avenue, how come I hit three red lights in a row this morning?' (Answer: The lights are phased for the benefit of the majority of vehicles—not for any one driver.)

WHAT IT DOESN'T

Cass also has to devise patient explanations for letter-writers who call it 'the TV-controlled system' —a misnomer that arose from an early test in which the computer operators used closed-circuit television at one intersection to check on the computer's performance.

'Somehow,' says Tom Hewton, 'people got the idea that the computer was sitting watching a TV screen. How it was supposed to see anything, or what it was supposed to do if it did see something, I could never figure out.'

And every few weeks Cass gets a letter from somebody who thinks the computer actually has improved traffic conditions. Cass himself doesn't just think so; he lan prove it. He has results, for instance, of studies made on the Yonge Street, Avenue Road and Mount Pleasant Avenue rush-hour routes for the year before the computer went into operation and the year after. On those major routes, average length 1.8 miles, test runs made by traffic department cars showed that the computer was cutting running time by 28 per cent, and reducing the number of 'involuntary stops' (i.e. for congestion and red lights) by about 55 per cent. But perhaps the most compelling figure concerns the accident rate: it went down by 16 per cent on the three routes studied. It is a commonplace of psychology that delay can make a motorist so frustrated and impatient that he will take risks that lead to accidents. The moral: Reduce the delays and you reduce the number of accidents. What's more, in the time that elapsed during tests, the traffic volume increased by 8.2 per cent. Which indicates that if the traffic volume had remained constant, the results would have been even better.

Tom Hewton, the operations engineer, estimates that by the time the computerized system is in full use, the efficiency of the city's street system will have been increased by about 20 per cent. This will have roughly the same effect as the city would get by adding an extra lane to every four-lane roadway in town—but without the enormous cost and dislocation of private property that road-widening would entail. Meanwhile, the automatic control has released 30 police from point duty, for work on other traffic assignments.

But Toronto drivers are not easily impressed by such figures.

'Every driver has an idea of what 'normal' traffic is,' says Clay, wearily. 'You can make an improvement one day, and the next day the driver takes that as normal and starts looking for an improvement on it.'

But with or without public acclaim, Cass and his department take satisfaction from any improvement they can make in the traffic situation. Tom Hewton has estimated that traffic delays cost the average driver 50 cents a day in time, gasoline, depreciation, insurance and other hard-to-reckon expenses. In Toronto, that amounts to $113 million a year. Meanwhile, the city's 25,000 accidents a year take about 120 lives, cause injuries to 9,000 people and cost $81 million. So even if the computer falls far short of an overal 16 per cent reduction in accidents and manages to reduce them by, say, a modest five per cent, it will save $5 million a year in lost time and $4 million in accident costs. It would also mean 450 fewer injury cases, and six lives spared.

But Cass and his colleagues are resigned to knowing they'll never really be able to prove these achievements—which is one reason they ifnd it so hard to win over the critics.

Gordon Sinclair, the broadcaster, was one early faultfinder. He's changed his mind now and credits the computer with getting him home faster. But at one stage he thought it was more bane than boon. The first time he complained publicly about the computer's inefficiency at a certain intersection, a lot of people in the traffic department felt, well, a little depressed. So William Allen, who is a sort of super-mayor of Metropolitan Toronto, wrote to Old Sinc, explaining the situation at that intersection. If Sinclair ever got Allen's letter, he never let on publicly. He just went right back on the air and gave that old computer what-for all over again. One fact that never deterred Sinclair from saying what he really thought—a fact William Allen had tried to get across in that letter—was that the intersection hadn't yet been hooked up to the computer.

—Imperial Oil.

CROSS WORD PUZZLE

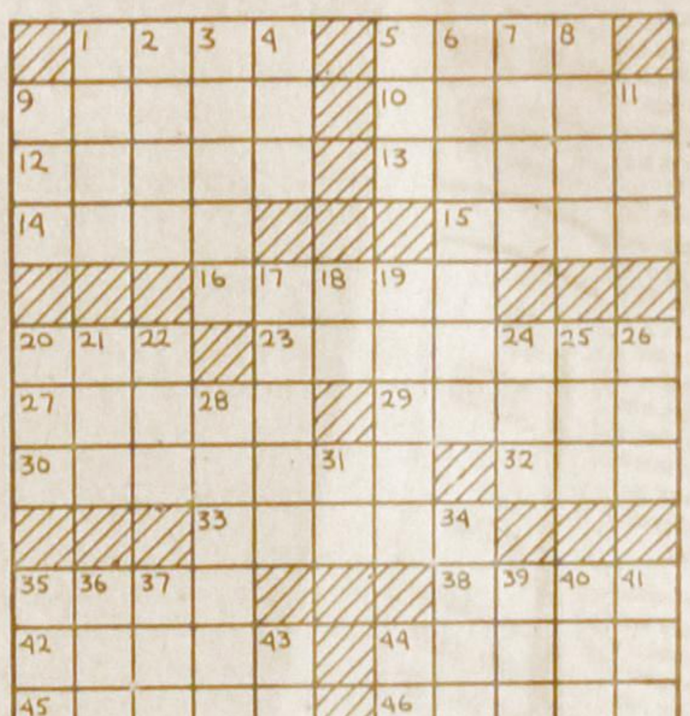

ACROSS
1. Etna
5. Inquires
9. Biblical tower
10. Not fresh
12. Each
13. Grows white
14. High
15. Chinese communists
16. Ant
20. Warp-yarn
23. School subject
27. Slightest
29. Right-hand page
30. Appease
32. Affirmative vote
33. Choice group
35. Baking chamber
38. Entitle
42. Kind of bay window
44. Eagle's nail
45. Apologetic expression
46. Sacred pictures
47. Negative votes
48. "Let it stand"

DOWN
1. Volcanic rock
2. Cain's brother
3. Blackbird of Europe
4. Plait
5. Viper
6. Frighten suddenly
7. Variety of cabbage
8. Vehicle for coasting
9. Wager
11. S-shaped worm
17. Iron or steel
18. Manganese: sym.
19. Wading bird
20. Lofty mountain
21. Chief deity: Babyl.
22. Sheep's cry
24. South American river
25. Pig pen
26. Gardener's tool
28. Landscape
31. Music note
34. Perform
35. Measure of distance: India
36. An age in history
37. Italian coin
39. Genus of the lily
40. —— Blanc
41. Half ems
43. French river
44. Contraction

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle